

Évforduló

2020. április 25.

Mária:

Eljött számunkra az örömnep, hisz a mai napon nem a fájdalom és a szenvedés Golgotájára megyünk együtt, hanem Jó Jézus Krisztus Urunk elé megyünk ismételten, aki ölelésre tárja az Ő karjait, és így várja mindazokat, akik hiszünk és bízunk benne, és akik Hozzája tartozunk.

Az évforduló ünnepében, hogy a mai napon e hosszú időből miből fog számunkra nyújtani, mi lesz az, amire emlékeztet, amit elénk vetít, ami által rádöbbenünk, hogy: „Igen, Uram, valóban megtörtént, mert már talán feledésbe merült.” Nem tudjuk, hogy ma mi lesz a kegyelem ajándéka. Bízunk és reménykedünk, hogy Jó Jézus Krisztus Urunk a mai nap is szintén az öröm, a szeretet és a béke kegyelmét fogja reánk árasztani, amivel betöltekezve, megerősödve ismételten boldogan vállalhatjuk, hogy testvéreid maradunk, Uram, Jézusom, Hozzád tartozunk, és Téged szeretnénk követni az elkövetkezendő napokban, heteken, hónapokban, évben, ami előttünk áll.

Bízunk és reménykedünk, hisz a Feltámadás örömhajnalának áldása még bennünk él a kegyelem szeretetében, ahogy részesített bennünket. Így most felkészülten és örömmel a mai napon is elindulunk.

De kérem a testvéreket, mindenki gondoljon egy olyan testvéreire, aki tudja, hogy itt szokott lenni, s tudja, hol szokott ülni, hogy próbáljuk a lélek-testvéreinket is ide helyezni, hogy ők is részesülhessenek Jó Jézus Krisztus Urunk szeretetéből, kegyelméből és áldásából ott, ahol jelenleg, most tartózkodnak.

De ugyanúgy ebben a szeretet kegyelmében a betegjeinket is elhelyezzük, ahogy mindig, és számukra pedig a gyógyító kegyelmet kérjük a megerősítés, gyógyulás elindulásában.

Ennek reményében, ha felkészülünk, közösen, együtt elindulunk, hisz Jó Jézus Krisztus Urunk vár, hogy átölelhessen fényének sugarával bennünket.

„Megjöttem, Jézusom...”¹

Valóban kérjük Jó Jézus Krisztus Urunktól, hogy most ebben a nehéz időben, amelynek most a járvány egy kicsit gátat szab, azért neveljen minket egyé, és még szorosabban fogja kezeinket, akik Hozzája tartozunk, és akik testvérei akarunk megmaradni, lenni a küldetés, követés részében.

És így, ha most felkészültünk, és az öröm, a fénysugár átjárja szívünket, lelkünket, akkor elindulhatunk a mai napon is az úton Jó Jézus Krisztus Urunkhoz, aki vár már bennünket.

„Indulj az úton...”²

Eljött számunkra az ünnep. Ma, mivel kevesen vagyunk, most mindenki, ahol talál helyet, leül. Most nem mondom azt, hogy a segítők és a bátyák üljenek elöl – ők tudják úgy is, hogy ilyenkor itt kell ülni. Most mindenki foglaljon helyet, ahol gondolja, és megtartja a megszabott métereket.

De én úgy vagyok veled, hogy az Úr Jézus pont húsvét hajnalán azt mondta, fogjuk össze kezünket. Ugye?

¹ Mária elkezd az éneket, és a jelenlévők bekapcsolódnak, majd közösen eléneklik az éneket.

² Mária elkezd az éneket, és a jelenlévőkkel együtt eléneklik azt. Énekszó mellett a jelenlévők, Mária vezetésével, a kápolnából kimennek a sátorba, ahol Mária letérdel az oltár elé.

És szerintem senki nem mondta, hogy „nem fogom össze a kezemet az Úr Jézussal, ahogy várjuk az áldást Tőle”. Tehát akkor ne féljünk Tőle, várjuk Tőle a kegyelmeket is. Jó?

Még nem mondta, majd meglássuk. De húsvétkor mondta.

Mindenki kényelmesen van? Igen? Jó.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Uram, Jézusom, eljött a mai nap, hogy ismételten, közösen, megjelentünk Szentséges Szíved előtt, hogy átadjuk önmagunkat, a hála köszönetében, hisz ma évfordulót ünnepelünk, s az évfordulóban nincs felajánlás, csak elhelyezzük önmagunkat, és mindazokat, akit elhoztunk szívünkben-lelkünkben, hogy felkészüljünk a mai ünnepre.

Kérlek, Uram, Jézusom, Te, aki ismersz bennünket, akik jelen vagyunk, és elfogadod azokat, akik ma csak lélekben kísérték el e örömnépre, Te tudod, hogy hogyan és miképpen jössz ma közénk, hogyan szólsz felénk, és a huszonhét év tanításának, kegyelmének ajándékából mit fogsz nyújtani számunkra. Felkészülünk, megnyitott szívvel és lélekkel átadjuk önmagunkat.

Jelen vagyunk a nép sokaságával a szabadban. Többen elmondják, hogy mi történik velük, mi zajlott rajtuk és bennük.

– Ne lökdössetek! Én nem akarok beszélni, én nem akarok semmit sem mondani.

Azt mondják nekem, hogy ők nem nyúltak hozzám. Akkor ki lökdös? De tényleg nincs itt senki a hátam mögött.

Milyen szép ez a fény, amely jön felém!

Így kiabálnak mellettem:

– Gyertek, mert valami történt Marival! Fekszik, és valakivel beszél.

Jézus Krisztus Urunk:

Jobbról és balján térdre ereszkednek, hogy imádkozzanak. A többiek csak messziről figyelik, hisz nem tudják, hogy valóban most mi történt.

Ekkor így szólnak:

– Gyertek! Gyertek, nézzétek, valami történik itt – hívják az embereket.

De csak messziről nézik, és nem értik, majd tovább mennek.

Mária:

A fény, ahogy közeledik felém egy gömb formájában, a szivárvány színeivel, és benne egy száj, amely mozog, és hangot ad.

Elkezdik rángatni:

– Kelj föl! Menni kell. Itt hagynak!

– Kelj föl, menni kell! Itt hagylak!

Még a gyermekeit is oda küldik. Ők is rángatják, már sírnak:

– Anyu, kelj föl, mert itt hagynak bennünket. Ne feküdj már tovább, kelj föl!

Jönnek a sok kérdések:

– Mi történt? Láttál valamit? Miért feküdtél olyan sokáig? Keljéé föl, mert itt hagynak. Mennünk kell! Mennünk kell! Már csak mi vagyunk itt, és már zúgolódnak a többiek.

– Ne haragudjatok!³ Nem bírok még felkelni. Valaki szólt hozzám, de nem tudom, ki. Jelen a fény, színes volt, mint a szivárvány színei, és a gömb, az forgott benne. És csak annyit mondott: „Megszabadultál a jelen bűneidtől és a betegségeidőtől.” De hogy mit jelent, azt nem tudom.

Megkérdezték:

– Mást nem szólt semmit?

– Nem, csak ennyit kaptam. De azt sem tudom, ki szólt hozzám, vagy nem láttam.

³ Mária sírva fakad, sírva beszél tovább.

Majd haza érünk, és így szólnak:

– Zoli, nem voltál velünk, valami történt Marival. Hallgasd meg! Hallgasd meg!

Végighallgatta. Hallgat, és figyel. Majd egy idő után ennyit szól:

– Pont neked szóltak? Pont te?!

– Én nem akartam. Én nem kértem eztet.

Majdan jön a Magdi, annak is kiabálnak, a Mama elsőként, és a többiek:

– Gyere, Magdi, mert valami történt velünk. Gyere, hallgasd meg!

Ő is itt áll, s végighallgatja, hogy elmondják neki:

– Mari valakivel beszélt, de nem tudjuk, kivel.

Ő pedig így szól:

– Nem tudom, miért, de nekem meg jönni kellett hozzátok. És ahogy jöttem, ezt dudorásztam magamban, míg ide értem hozzátok. Nem is tudtam, hogy jöjtek-e be, vagy ne, s akkor szóltatok. Akkor így megjöttem. De nekem végig csak ezt ellett mondani, dúdolva: „*Vezetsz, Uram, vezetsz, érzem Szent Kezedet...*”⁴ Halljátok? Csak ezt, csak ezt kellett dúdolnom. De hogy miért? És ide jöttem hozzátok. Biztos, hogy valamit én is kaptam, hogy ide jöjtek, hogy halljam ezt, amit ti most elmondtok nekem. Ugye, Marikám? Ki szólt hozzád, nem tudod?

– Nem. Nem láttam, csak a hangot hallottam.

Másnap várják, hogy mi történik.

De azon a napon nem történik semmi.

Jézus Krisztus Urunk:

Utána megint, már a szomszédból többen átjöttek, figyeltetek, lesz-e valami.

De nem történik semmi.

Mivel már két nap sem volt semmi, harmadik nap már senki sem jött el. És a harmadik nap, estére járva az idő, amikor észrevettétek, hogy a Mari megint beszél valakivel. Akkor odakuporogtatok melléje, és hogy figyeljétek őt.

– De miért nem hangosan mondd?

Mária:

Mikor ismét, visszatérve magamhoz, megkérdezték:

– Na, ma mivolt? Mit hallottál? És mit láttál? – így kérdezték tőlem.

– Ugyanúgy jött a fény, mindig erősebben és erősebben, felém. Már egész közel, amikor megjelenik benne ismét a gömb a színekkel, és a száj, amely ismét beszélni kezdett, és azt kérte, beszéljek a szeretetről és a békéről, mert nincs szeretet és béke a földön az emberi szívekben. De hogy ezt kinek kell elmondani, azt nem tudom.

Ismét várják, hogy mikor történik valami. Várják, hogy látok-e, hallok-e, de nem történik semmi. Most már több nap is eltelt.

Jézus Krisztus Urunk:

– Talán beképzelte magának! – ezek a szavak jöttek feléje.

Mária:

Majd ismét, több nap után, jelentkezik: jön a fény, és a fényből a gömb a szivárvány színeivel, és megjelenik a száj, és ismét beszél. Most azt kéri, a béke és a szeretet után, hogy hit legyen szívünkben, mert ha el tudjuk fogadni a hitet a kegyelem szeretetében és a békéjében, akkor érezzük a közelséget.

De megint nem tudom, hogy ezt kinek kell elmondanom. A jelenlévőknek elmondom, de többet nem tudok, mit kell mondanom, mit kell tennem.

De akkor már többen és többen hallottak róla, és elindultak, hogy megnézzék, hogy valójában mi történik ezen a helyen.

⁴ A jelenlévők elénekelik az éneket.

De mivel nem tudtam elmondani, hogy ki szól hozzám, többen kételkedni kezdtek. Erre azt mondták:

– A gonosz csúfot üzött belőled.

Ekkor azt mondták, az idősebbjei, akik azt mondták, hogy ők igazából vallásosak, templomba járók, legyen nálam szenteltvíz és rózsafüzér:

– Majd figyeld meg, ha újra jelentkezik, ezt majd, ha előveszed, eltűnik minden, mert csak a gonosz játszik veled.

Nem tudom, de olyan szép ez a fény, olyan különleges ez a hang, amit hallok, itt lent, a földön semmihez sem hasonlíthatom, nem is hallottam még itt ilyen hangot, csak ott. Szomorkodok. Néha, mikor nem látnak, sírok. Nem tudom, hogy ki az, aki szól hozzám. Már több, mint egy hónap eltelt, és még mindig nem tudom, ki az, aki szól hozzám.

Ismét megjelent a fény. De olyan, mintha valaki mozogna benne. Nem tudom, ki az, de valaki van a fényben. És ahogy egész közel jön felém, akkor látom, hogy egy ember van benne. De még nem tudom, ki az. De olyan erős a fény, és mint, ahogy kilép a fényből, és akkor látom, hogy ez nem más, ez az Úr Jézus. Nem is tudom, hogy szabad-e Reá néznom. A meghatottságtól...

– Bocsáss meg nekem! Igen. Megértettem. Köszönöm.

Boldogan mondom el:

– Már tudom, ki szólt hozzám! Az Úr Jézus! Nagyon szép, és fehér ruhában van. A derekán én aranyöv-szerűt láttam, a haja vállig ért. A magassága? Azt nem tudom megmondani, mennyi, nem tudom. Alacsony? Magas? Nem tudom. Tőlem magosabb, az biztos.

– Nem kételkedsz? Biztos, hogy Őt láttad?

– Igen. Azt mondta, hogy Ő szólt hozzám eddig is. És csak most mutatkozott meg. Majdan azt mondta, hogy tanítani fog, mert ilyen egyszerű testvérré van szüksége.

Kérdezik:

– És mire fog tanítani?

– Azt nem tudom, de elfogadtam, igent mondtam.

Ismételten így szóltak felém:

– A gonosz, aki Jézus ruhájában és arcával jelent meg neked. Mondtuk, hogy legyen nálad rózsafüzér és szenteltvíz, mégsem vitted.

Elszomorodtam. Nem sokáig hagyták meg az örömeimet.

Majdan megtanított, hogy nekem is megadja a kegyelmet a gyógyító kenet-imára. De még nem tudtam, hogy milyen ima, és mi az, hogy kenet.

Majdan megtanított az imára, amelyet álmomban adott, és mondanom kellett mindig utána, hogy megmaradhasson bennem.

Jézus nevében átadom nektek a gyógyító, kegyelmi ajándékaldást...

Amikor ennyit meghallottak, akkor szaladva:

– Gyertek, mert Mari tanul valamit, hangosan beszél!

Nem törődtek, hogy a legnagyobb álmukban vannak, felkeltek, oda ültek, hadd hallgassák.

...amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk általam áraszt felétek, hisz ti mind Jézus Krisztus testvérei vagytok, és Szent Sebeiben meggyógyultatok, vagy meggyógyultok.

Kérlek, Uram, Jézusom, jöjj e testvéremhez, akit felajánlottam a Te Szentséges Szíved oltalmába, és tudom, hogy testvérem a legjobb helyre került e felajánlással.

Köszönöm az imát, amelyre megtanítottál.

Jézus Krisztus Urunk:

Ekkor egyre többen és többen érkeztek, hogy ők is részesülhessenek az áldásban.

Ezért jöttetek. És, ahogy ti mondtátok, saját szavaitokat használva:

– Megyünk, és beállunk. – Ugye, emlékeztek rája? – Hadd álljunk be, had részesüljünk mi is belőle. Ha kell, akkor eldőlünk, mint a krumpliszákók – mert így beszéltek egymás között.

Öröm és boldogság jelent meg rajtatok, bennetek. Örültetek, énekeltek, imádkoztatok, és nem törődtek az idő múlásával. Sokszor még a nap javában fent volt, mikor megjöttetek, és sokszor már másnap tértetek haza, nem törődtek, hogy mennyi ideig vagytok e helyen. Hisz akkor még ez a helyetek sem volt meg, csak kint, a szabad ég alatt. És ekkor örömmel és boldogan jöttetek, hogy beálljatok, hogy részesülhessetek a kegyelemben. Nem törődtek azzal, hogy: „Valójában most érzek-e valamit, átjár-e rajtam és bennem?”, vagy csak kíváncsiság vezetett ide, de jöttetek.

Ennek reményében most ismételen majd fogom kérni a testvéreimtől, kiválasztva egy pár testvért, akik ide jöttek, hogy részesülhessetek e gyógyító, kegyelmi ajándékdásból. ezért a családból fogok kérni, a segítőkől, a bátyákból és a zarándokok közül. Most négyet hívok, jöjjetek. Álljatok be most is olyan örömmel, mint akkor.

Szépen, így, ahogy akkor álltatok. Egymás mellett!

Ugye, emlékeztek? Közben szólt a zene, az ének. Most is kérünk egy éneket!

Lehet a kenetének is, ha már nem emlékeztek az elejére.

A jelen lévő testvérek:

Irgalmas Jézusom, kérlek...⁵

Jézus Krisztus Urunk:

Nem!

Kinyitott szívvel, csukott szemmel felkészültök a kegyelmi áldásra.

A jelen lévő testvérek:

Én Irgalmas, Jó Istenem, el ne hagyjál engem...⁶

Jézus Krisztus Urunk⁷:

Jézus nevében átadom neked azt a gyógyító kegyelmi ajándékdást, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk áraszt feléd, mert te Jézus Krisztus testvére vagy, és Szent Sebeiben meggyógyulsz, vagy meggyógyultál.

Kérlek, jöjj e testvéremhez, fogd a kezét, óvjad és oltalmazd minden bajtól, minden veszedelemtől, nehézségtől, s főként betegségtől. Áraszd reá fénylő sugaradat, szereteted, békédet e testvéremre, akit én most elhelyeztem a Te Szentséges Szíved oltalmába, és tudom, hogy testvérem a legjobb helyre kerülve.

Mindörökké. Ámen.

Jézus nevében átadom neked azt a gyógyító kegyelmi ajándékdást, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk áraszt feléd, mert te Jézus Krisztus testvére vagy, és Szent Sebeiben meggyógyulsz, vagy meggyógyultál.

Kérlek, jöjj e testvéremhez, fogd a kezét, óvjad és oltalmazd minden bajtól, minden veszedelemtől, nehézségtől, és főként betegségtől. Áraszd reá fénylő sugaradat, szeretetedet, békédet, örömet e testvéremnek, akit elhelyeztem a Te Szentséges Szíved oltalmába, és tudom, hogy te most a legjobb helyre kerültél, és szeretettel és türelemmel várjad a gyógyító, kegyelmi ajándékdásodat. Most és mindörökké. Ámen.

Jézus nevében átadom neked azt a gyógyító kegyelmi ajándékdást, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk áraszt feléd, mert te Jézus Krisztus testvére vagy, és Szent Sebeiben meggyógyulsz, vagy meggyógyultál.

Kérlek, jöjj e testvéremhez, fogd a kezét, óvjad és oltalmazd minden bajtól, minden veszedelemtől, nehézségtől, és főként betegségtől. Áraszd reá fénylő sugaradat, szeretetedet, békédet és örömet e testvéremnek, akit én most elhelyeztem a Te Szentséges Szíved

⁵ A jelenlévők énekelni kezdenek, de amikor eddig érnek az énekkel, Jézus Urunk közbeszól.

⁶ A jelen lévő testvérek most már a megfelelő éneket énekelik el („*Sükösdí énekek éneke*”, 5. ének).

⁷ ti. közben a jelen lévő testvérek énekelik az éneket

oltalmába, és tudom, hogy testvérem most a legjobb helyre kerülve, szeretettel és türelemmel várja mindazt, amire vágyakozik, s amire szüksége van. Most és mindörökké. Ámen.

Jézus nevében átadom neked azt a gyógyító kegyelmi ajándékdádat, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk áraszt feléd, mert te Jézus Krisztus testvére vagy, és Szent Sebeiben meggyógyultál, vagy meggyógyulsz.

Kérlek, jöjj e testvéremhez, fogd a kezét, óvjad és oltalmazd minden bajtól, minden veszedelemtől, nehézségtől, s főként betegségtől. Áraszd reá fénylő sugaradat, szeretetedet, békédet, örömet e testvéremnek, akit én most elhelyeztem a Te Szentséges Szíved oltalmába, és tudom, hogy testvérem most a legjobb helyre kerülve, és szeretettel és türelemmel várja mindazt, amire vágyakozik, s amire szüksége van e felajánló kegyelemben. Most és mindörökké. Ámen.

Részesülve a gyógyító kegyelmi ajándékdádsból, de emlékeztek arra is, mikor csak így adtam felétek áldásomat, és mégis dőltetek el. Most többen nem mertek, csak így csináltak. Nem engedték el magatokat, hogy végigmenjen rajtatok, pedig mondtuk, hogy senkinek semmi baja nem fog történni, ha mégis teljesen ellazulok, és érzem a kegyelemnek a működését. Van, aki melegséget érez, van, aki vibrálást érez. Mindenki másképp éli meg, hisz nem vagyunk egyformák az emberi természetünkben sem, az emberi mivoltunkban sem, „ezért kell tudnunk elfogadni minden szeretető kegyelmet, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk ajándékul ad”. Ugye, nektek, vagyis Én, aki jelen vagyok most, és aki e ünnepben még mindig a kezdetek elején vagyunk, hisz, ugye, ezzel kezdődött el a szabadban, amikor itt kint álltatok. És többen és többen, van olyan testvér, aki nem egyszer, és nem kétszer állt be, hisz azt mondta: „Úgyis csukott szemmel van, nem látja, hogy én még egyszer beállok. Hadd részesüljek belőle!”

És Én, Jézus Krisztus Uratok, Én azért felismertelek benneteket, de mégis megadtam számotokra a kívánságokat. hogy éreztétek, hogy ha Mária, kiválasztott testvér csukott szemmel is van köztetek, de Én azért látok, Én észreveszlek benneteket. És megkaptátok a kegyelmet.

Majdan többen és többen érkezve, újak is jöttek. Vannak, akik azt mondták:

– Ugye, eljövök, megnézem ezt a helyet, mert lehet, hogy ez pszichiátriai eset.

Ugye, a pszichiátriai eset az, amikor valaki nem teljesen tudatában történik körülötte a dolgok.

– Majd csak meghúzódok, és én egy figyelő leszek. Megnézem, hogy valójában mi történik itt, ezen a helyen, mert olyan nem létezik, hogy eljönnek, és itt dülöngélnék az emberek. Többen mondják, hogy várják a kegyelmeket a szeretet örömeiben.

Most hívom azon testvéremet, aki ennek reményében került e helyre, de a pszichiátriai eset után itt maradt, közel huszónhét éve. Mert nem az elején jött, de utána megjelent.

Majd beszámol nektek, hogy hogy is érezte magát az első pillanatban.

Egy zarándoktestvér:

Hát, huszónhét évvel ezelőtt tényleg rábeszélésre jöttem el. Akivel akkor dolgoztam, ő mondta, hogy itt mik történnek. És mondtam, hogy hát ez biztos, hogy egy pszichiátriai eset. Most nem akarok itt frázisokat mondani, de a végén mondta, hogy: „De gyere el, nézd meg, mert nem az.”

Hát, mondom, na, jó, egyszer eljövök, megnézem, és majd utána akkor megbeszéljük.

És akkor eljött ez az egy alkalom, de ez még az első évben, nyáron volt. Ugye, ez áprilisban kezdődött, és ez így a nyár, nyár...

Jézus Krisztus Urunk:

Az olyan július vége felé.

A zarándoktestvér:

Igen. Igen.

Jézus Krisztus Urunk:

Mondom neked az időpontot.

A zarándoktestvér:

Jaj, köszönöm, Uram!

És akkor, hát, bejöttünk, és nagyon sok ember volt, ilyen félhomály, ugye, nem volt se a sátor, csak egy fű meg egy fa itt, azt hiszem, és valami zene szólt, és, hát az emberek, úgymond, most már tudom, hogy beálltak, és eldőltek. És, ugye, volt, aki nevetett, volt, aki különböző – most utólag, hogy nyelveken beszélt. És akkor így gondolkodtam, hogy ez ugyan mi lehet? Mondom, hogy lehet, hogy tömeghipnózis, mert hát azért olyan is van.

És... Na, mindegy, végignézttem. Hát, mondom, mindegy, hát én is beállok.

Jó, hát beálltam, de különösebb nem... Mintha valami kis enyhe, de nem történt velem úgy különösebb.

Hát, akkor visszaültem a fűbe. És hát, mondom, elmegyek talán. s akkor mondta, akivel jöttem, hogy ne menjek el, mert tizenegykor lesz a jelenés, hogy akkor az Úr Jézus szól az itt jelenlévőkhöz, és lehet kérdezni. Hát, na, mondom, jól van, a tizenegy órát megvárom.

Mondom, ültem a fűben, eljött a tizenegy óra, s a Marika egyszer csak – úgy, ahogy itt láttuk – elvágódott.

Na, s közben, ugye, kérdeztek az emberek.

Jaj, s az volt, hogy: „Én szólok hozzátok, Jézus Krisztus, a ti Uratok, Márián keresztül” – de ez egy ilyen szaggatott beszéd⁸ volt akkor még. És hát...

Jézus Krisztus Urunk:

Kö-szön-te-lek ben-ne-te-ket Én, Jé-zus Krisz-tus U-ra-tok ki-vá-lasz-tott Má-ri-a test-vér ál-tal.

A zarándoktestvér:

Igen.

És hát én úgy külön ültem a körön, hát, mondom, én ezt megfigyelem, és hát hallgattam a kérdéseket. Hát, most nem akarom minősíteni, mindegy, én ott ültem a szélén. És hát, de tényleg láttam, hogy ez egy adekvát válasz arra a kérdésre. Hát, s akkor úgy gondolkodtam, mondom, hogy... Mondom magamban, hogy ha ez az Úr Jézus, akkor miért kell itt hangosan kérdezni? Hát elméletileg kéne, hogy tudja, hogy mit gondolok.

És erre megszakadt ez az üzenetáradat, hogy úgy mondjam, és akkor a következő hallatszott felém, hogy: „Akkor kérdezd, testvérem, mit szeretnél tudni, gondolatban.”

Hát úgy forogtam, a végén, hát, magamban, hát csak hozzám szól, hát, mert, ugye, én kiadtam gondolatban. Mindegy, fölvettem egy kérdést, még egy kérdést, és mindegyikre megkaptam a választ. Azt hiszem, hogy két vagy három kérdést, és akkor annyira megszállt a félelem, hogy ilyen nincs. Tehát ez lehetetlen.

És utána tovább zajlottak a kérdések, és akkor én így mentem el először erről a helyről, amire először egyszer akartam csak eljönni. És ez nem hagyott nyugodni, hogy tulajdonképp, tehát, hogy mi is történt itt, hogy az én gondolataimra válaszolt valaki.

És akkor később úgy döntöttem, hogy visszajövök, és szemügyre veszem még egyszer, még egyszer, hogy tulajdonképp itt mi történik.

És szóval ez volt az első esemény, amit én itt észleltem, és utána visszajöttem.

És később, jóval később összeírtam a kérdéseket, hogy mit szeretnék tudni, és akkor gondolatban ismét kérdeztem, de akkor azt mondta az Úr Jézus, hogy van itt egy testvér, aki szeretné, ha válaszolnék a gondolataira, de most nem fogok.

De egyébként később megkaptam a válaszokat, egy későbbi időpontban, de akkor nem.

Hát nem tudom, Uram, hogy még...

⁸ ti. szótagolva elmondott beszéd

Jézus Krisztus Urunk:

Mert akkor volt próbára téve, hogy ez nem hipnózis, se csoportos, se pszichiátriai eset. És megadtam számára a meghívást, és íme, nézzétek, itt maradt köztetek.

Tehát ez az, amiről beszéltünk. Hisz tudjuk, most már mosolyogva tekintetek kiválasztott szolgálomra, mert most már tud szólni felétek és hozzátok. De, ugye, most a kezdetekben vagyunk, és a kezdetekben, emlékeztek, hogy mit tett?

Ő azt mondta:

– Én imádkozok csak az emberekre, de én ugyan nem szólok hozzájuk. Én nem is ismerem őket, nem is tudok szólni.

– De hát azt mondták, hogy itt annyi ember van. Hát valamit csak kellene mondani!

– De hát én nem is tudok beszélni. Mit szóljak?

Erre van egy vállalkozó:

– Kibeszélek én mindent, amit akartok. Beszélek én nekik, ha kell, egy óráig is!

Hát akkor most gyere, és beszéljél, testvérem. Most nem kell azért egy óráig, de lehet beszélned.

Egy zarándoktestvér:

Köszönöm, Imádott Jézusom!

Hát, Édes, Jó Istenem! Ez a harmadik év, amikor egyedül állok itt a párom nélkül, de az élmény, az mindig ugyanaz. Csodálatos, elmondhatatlan. És, ugye, akkor a Marikának voltak ilyen különböző, gyönyörű, szép képeket kapott. És egyszerűen nem tudta elmondani. Mondtam: Súgd meg, Marikám, majd én elmondom a testvéreknek.

Mert úgy képzeljék el, különösen az atyának mondom, hogy itt annyi volt az ember, hogy buszokkal jöttek ide az emberek. És persze, a Marika. Én, ugye, autóbuszos utazásszervező voltam, nekem nem volt gond a beszéd, mert én az emberekkel kapcsolatban voltam állandóan. És hallgatták, hogy ugyan mi történik itt. És itt olyan meggyőzően és szépen kellett velük beszélni, hogy visszakívánkozzanak. És hála a Jó Istennek, hogy tényleg annyira velünk volt a Jó Isten, és annyira nekem is úgy. Hát mondták, hogy: „Honnan tudod?” Nem tudom. Ide állok, és akkor csak jön, és ömlik belőlem a szó. És meg tudtam ragadni, hála Istennek, az embereket, és itt vagyok most már huszonzét éve.

És bizony, nekem is ugyanilyen élményem volt a férjemmel, mint Erzsikének, mert azt mondta az én Józsikám, hogy: „Anyu, ez nem létezik, hogy csak úgy a gondolatunkra felel valamit az Úr Jézus.”

És bizony, oda állt az én Józsikám az ő gondolatával, és nyakig pirult. Utána mondta otthon, hogy: „Azt hittem, elsüllyedek a szégyenből. Hát tényleg, az Isten még ezt is tudja, amit én el akartam hallgatni.”

Na, hát ilyen érdekes dolgok történtek itt. És akkor azt mondta az én párom: „Itt a helyünk. Nem megyünk sehova. Ide vissza kell jönni, mert ez egy szent hely, Anyu. Nem tudom, miért, de ide vissza kell jönni.”

És hála a Jó Istennek, itt vagyunk. Én még itt vagyok most már huszonzét éve, ő három éve elment. De nagyon boldog vagyok, hogy itt lehetek a Marika mellett, nagyon, és szolgálhatok, ameddig csak bírok.

Köszönöm, Uram, Jézusom.

Eleget mondtam?

Jézus Krisztus Urunk:

Igen.

A zarándoktestvér:

Jó.

Jézus Krisztus Urunk:

Azt nem, hogy „sükösdisták vagyunk”.

A zarándoktestvér:

Jaj, igen. Igen, mert én az utasaimat elvesztettem, egy busznyi embert azért, mert azt mondták, hogy: „Á, sükösdistákkal nem. Hát ezek halottlátók! Ezek, ezek össze-vissza beszélnek mindent.”

És az Úr Jézus olyan csodálatosan megkegyelmezett, hogy olyan embereket küldött nekem, utasnak, akik azelőtt sosem utaztak, Bácsbokodon, például. Azok, akik elmaradtak tőlem, adott helyette másik harmincat vagy negyvenet.

És ez egy csodálatos volt, és végül a sükösdisták mellett nagyon sok sükösdista visszajött, és itt maradt.

És ez egy csodálatos dolog.

És annak valljuk magunkat, de ez nem baj. Ez nagyon kitüntetés.

Köszönöm, Imádott Uram!

Jézus Krisztus Urunk:

Igen, mert akkor még kiválasztott testvéretek, ugye, nem beszélt. Akkor Én azt mondtam számotokra egy tanításban, hogy Én leszek a tanítója kiválasztott Mária testvérnek. Én fogom tanítani, és itt előtettek tanítom meg, és majd látni fogjátok, hogy hogyan fog tudni beszélni nektek és felétek.

És mikor Én, Jézus Krisztus Uratok ezt elmondottam, és kiválasztott testvér elmondotta számotokra, a családban is volt egy testvér, aki megjegyezte, hogy:

– Én erre ám befizetek, hogy a Mari egyáltalán fog-e tudni beszélni!

A párjával és apjával együtt. Mindketten.

És mikor Én, Jézus Krisztus Uratok elkezdtem őt tanítani, éjszakákon keresztül, amikor ti ott ültetek, és hallgattátok, és végig megjegyeztétek, hány tanítást, miről beszélt. Annyira figyeltetek, hogy „majd holnap el tudjuk mondani”.

Igaz, hogy azt mondtam: Erről nem kell beszélgetek.

De nem is tudtatok volna, mert semmi nem maradt meg bennetek. Ahogy hallottátok, ahogy jelen voltatok, az másnapra ugyanúgy elment belőletek, csak ismét akkor jött elétek, amikor kiválasztott Mária testvér elmondta számotokra, hogy „miről is tanított Jó Jézus Krisztus Urunk, mit adott számomra, mi az, amit elkell mondanom felétek”.

A *Ház asszonya* is többször és többször azt mondotta:

– Most nagyon figyelek, megjegyzem, ha kell, leírom.

De mire bement, hogy leírja, addigra már nem tudta, hogy miről van szó.

Ugye, *Ház asszonya*, te is megtapasztaltad, hogy nem neked kellett elmondani?

Mert nagyon akarta nektek, s nemcsak nektek: hát majd telefonon szól az egyiknek, szól a másiknak, hogy miről volt szó.

De nem tudta elmondani, nem tudta megtapasztalni.

A Ház asszonya:

Mert elfelejtettem.

Jézus Krisztus Urunk:

Nem elfelejtetted! Ahogy jött, az úgy el is távozott tőled. Nem te voltál rá érdekelt a tanításomban, hogy te beszélj róla.

Én, Jézus Krisztus Uratok azt mondtam: Én leszek a tanítója kiválasztott Mária testvéremnek. Én fogom tanítani őt, és mindent tudni fog nektek. Ha majd kérdeztek, felelni fog. Ha kell, hogy beszéljen valamiről, felkészítem rá, és elmondja számotokra.

És ennek a mai napig is tanúi vagytok, hisz voltak olyan évek, ugye, most kicsit előrébb megyünk a kezdetből, ahogy jöttek az évek, azt mondtátok:

– Szemünk láttára tanítottad meg, Uram, mint amikor egy házat elkezdünk építeni az alapjától felfelé. Te ugyanúgy tanítottad kiválasztott testvéredet, és szinte a mi szemünk láttára tanulta meg mindazt, amit adtál számára.

Ha a Szentírást kellett neki idézni, el tudta mondani. Ha imáról kellett beszélni, el tudta mondani számotokra. Ha másokon segíteni kellett, mikor bajban voltak, és eljöttek, megnyitotta feléjük szívét, meghallgatta őket, megvigasztalta, megerősítette. Hisz ennek mindnek tanúi voltatok az elmúlt időkben.

De még a kezdetnél vagyunk, ugye, amikor készítettétek e gyönyörű sátor számotokra, hisz jött a tél, és már a szabadban nem lehet lenni, valamire szükség van a mindennapi ima jelenlétében. Hisz akkor jöttetek engesztelni, imádkozni. És akkor még csak ezt a kis helyet készítettétek el számotokra. Az oltárt is egész oda be helyeztétek el magatoknak. Itt bejöttetek, ugye, tolongtatok, mert nem volt elég hely, nem tudtátok, „hogyan és miképpen tudjuk elfogadni azokat a testvéreket a zarándoklatban, akik jöttek. De ekkor azt mondták többen:

– Ah, jön a tél! Majd a télen nem jönnek. Fázni fognak, hisz itt nem tudtok fűteni. A hidegben nem lehet ücsörögni.

És mégis jöttek a zarándokok, mégis elfoglaltátok a helyeteket, és éreztétek, hogy valami történik ezen a helyen.

És, ugye, emlékeztek a *Koros szolgáto*kra, aki hogy mondta számotokra?

– Milyen csodálatos ez a brüsszeli csipke, amellyel kidíszítettétek!

Többen és többen akkor sértve éreztétek, mert azt hittétek, hogy csúfolódik veletek csak. Közben megpróbálta, hát, egy kicsit a hanglejtésben olyan volt, de közben azt akarta elmondani, hogy mégis valami kis helyet ki tudtunk alakítani, ha már nem mehettetek a falu templomába. Hisz próbálkoztatok bemenni. Emlékezzetek, hányszor és hányszor kopogtattatok az ajtón, de zárt ajtókra találtatok. Akkor alakítottátok ki e helyet, amely szintén úgy alakult számotokra, hogy a téli időre megkapjátok a csöveket: „Mert tavasszal el kell vinnünk, mert locsolnunk kell.” – ugye, emlékeztek rá?

A sátorokat is a *Sáfár testvér* a lapokban, amelyet elhozott, azt mondja:

– Hát télire hoztam.

A mai napig itt van, a csövekkel együtt, amit felajánlottatok e helyre. Sokan azt hittétek, hogy kiválasztott Mária testvérnek, vagy inkább úgy mondom, ahogy akkor mondtátok: *a Takács családnak* adtátok, holott ez nem kimondottan a Takács család számára és Mária testvér számára lett felajánlva, hanem Felém, Hozzám, Jézus Krisztus Uratoktól. És mindig segítséget nyújtottam számotokra a szükségben. Ugye, emlékeztek? Hisz megtapasztaltátok. Mert hogy mondta számotokra a testvér?

– Testvérek, imádkozzunk, mert azt mondta férjem: „Nem érdekel, milyen jelenések vannak ottan, nekem locsolni kell! Kellenek a csövek!” Imádkozzunk esőért, mert képes lesz eljönni, és elbontani.

És az eső megjött. A csövek maradtak, a sátorlappal együtt.

És így most, ha úgy felemelitek fejeteiket, igaz, hogy most már le van kicsit takarva, de azért próbáljátok magatok elé vetíteni a kezdet napját, amikor örültetek, hogy ez a kicsi hely jelen lett számotokra, ahova összejöhettetek, ahol engesztelhetétek, ahol elhelyezhettétek kéréseiteket, felajánlásaitokat, fohászaitokat, gyógyító kenetért fordulva, hogy „áradjon reánk, töltsé be szívünket, lelkünket, hogy működhessen rajtunk és bennünk, hogy gyógyulást nyerhessünk”.

Hisz akkor e helyek miatt, e kegyelmek miatt jöttetek e helyre, hogy megtapasztaljátok a mindennap jelenlétét és a szeretetét.

De, ugye, akkor azt kértem tőletek az első esztendőben, hogy imádkozzátok az *Örvendetes szentolvasó* imát, imádkozzátok a *Dicsőséges szentolvasó* imát, hisz még akkor nem volt jelen számotokra a világhosszág. A *Fájdalmas szentolvasóra* azt mondtam: azt még ne imádkozzátok. Eljön az idő, amikor megértitek a *Fájdalmas szentolvasónak* tanítását a titkában.

Na, Én, Jézus Krisztus Uratok, mikor ezt kértem kiválasztott testvérem által, akkor ismét többen megbotránkoztak:

– Ez nem lehet igaz és jó hely, hisz olyan nincs, hogy maga az Úr Jézus azt kérje, hogy pont a *Fájdalmas szentolvasót* ne imádkozzuk.

Hisz Én, Jézus Krisztus Uratok az első évet az öröm szeretetének meghívásában adtam felétek. Hisz ezért, ahogy az elején láttátok a kezdéseket, ahogy megtapasztalhattátok, hogy a tanítás hogy zajlott, hogyan történt a beállítás, hogyan történt a felismerés a szív jelenlétének elfogadásában, hogy: „Érzem a meghívást, hogy én e helyre eljőjtek, hogy megnyitott szívvel részesüljek a kegyelemben.”

S ekkor többen és többen énekeket és imákat írtatok. Öröm és boldogság járt át benneteket. Nagyon sokszor és sokszor kiválasztott Mária testvérnek megadtam, hogy ki milyen éneket, vagy ki milyen imát ír le:

– Figyeld, hogy mikor jön, és adja át számodra. Mert van, aki azt hiszi, hogy ez kimondottan a sajátja, amelyet leírt.

Ugye, emlékeztek az *Írószolgára*, amikor írta az énekeket?

Öröm és boldogság járta át, örömmel írta. Mikor megjelent, volt, hogy azonnal szólt számotokra, hogy:

– Íme, nézzétek, ezt kellett leírnom! És megvan hozzája a megfelelő dallam is, amire énekelhessük.

De volt olyan is, mikor kiválasztott Mária testvér szólt feléje:

– Mariskám! Nem gondolod, hogy valamit le kellene adnod?

Erre megkérdezi:

– Miért? Te honnan tudod?

– Hát valaki nekem is megsúgta, hogy mit írtál.

S akkor igyekezett átadni. Öröm és boldogság járt át benneteket.

Most már azon testvérekből kevés van köztetek, akik írtak éneket, imát a megtapasztalásban. Ezért most azon testvéreim közül kettőt kérek, akik ma jelen vagytok, hogy elmondhassátok a ti átélt örömeitököt a kegyelemben, hogy hogyan és miképpen tapasztaltátok meg az írást, mire elhoztátok e helyre.

Ének, ima. Mindegy, hogy melyiket, valamelyiket.

Egy zarándoktestvér:

Uram, Jézusom, én fájdalmas imát írtam. Azt vártam, hogy majd, hogyha eljön az az idő, akkor mondom, de hát most elmondom akkor.

Boldogság és öröm szállta meg a szívemet akkor. Ez egy csoda-érzés, ezt nem lehet így szavakban elmondani, csak azt, amikor ott van az ember abban a pillanatban. Megpróbálok elmondani most ebben a meglepetésben.

Irgalmas Jézusom, csak Téged nézlek.

Hozzád fohászok én: Bocsásd meg minden vétkem, és szereteted fényét áraszd felém.

Benned bízom és remélek, Irgalmas Jézusom!

Szent Kereszted csak nézem, nézem, és bocsánatért fohászok. Térdelek Szent Kereszted előtt, és így fohászok én:

Irgalmas Jézusom, kérlek, bocsás meg nekem a sok-sok ostorcsapásért!

Töviskoronádat nézem, mily fájdalmat okozott!

Válladon a sok-sok sebért bocsás meg nekem, Irgalmas Jézusom!

Temérdek, sok seb borítja Szent Testedet!

Keresztfán tündökölsz, én csak nézlek, nézlek, és annyit mondok Neked, hogy:

Köszönöm! Köszönöm!

Tehozzád fohászok, Irgalmas Jézusom, mindennapi keresztem vállamra véve, kérlek, segíts vinnem a keskeny, ösvényes úton.

Hálából följajánlom minden sóhajom, és csak annyit mondok Neked:

Köszönöm! Köszönöm, Irgalmas Jézusom!

Köszönöm, Uram, Jézusom, hogy elmondhattam.

Nagyon nehéz volt, de köszönöm, Uram!

És nagyon-nagyon jó érzés az, hogy ha az embert megszólítja az Úr, hogy: Fogjál tollat, papírt, és azt se tudod, hogy mit kell írni, és jönnek a szavak, és csak írni, írni, írni. És ez egy csodálatos dolog.

Köszönöm, Uram, Jézusom!

Egy zarándoktestvér:

Köszönöm, Uram, Jézusom, hogy megszólítsz.

Én nagyon-nagyon, kimondhatatlan boldog vagyok, hogy itt lehetek! És ezt az éneket, amikor kaptam, hogy: „*Oly jó, hogy megszólítottál!*”⁹, nagyon boldog voltam. És most, hogy végigélem szinte, hisz egyszer arra tanítottál bennünket, hogy az ima, az ének is tanítás. És most, hogy végigélem ezt a csodálatos éneket, nagyon-nagyon boldog vagyok, mert ezt csak Te tudod adni. Ilyent földi ember nem tud adni.

Nem tudom, el is énekelhessük, Uram.

„*Oly jó, hogy megszólítottál...*”¹⁰

Jézus Krisztus Urunk:

Igen, most azt mondta, hogy: „Köszönöm, Uram!” De, ugye, ennek is volt ám előzménye, mikor ott a sarokban ülve, kuporogva úgy írtad az énekeket, hogy valamiből is nehogy kimaradjál. Akkor még nem tudtad, hogy te mennyit írsz, és mennyi lesz, amit most énekelhetsz, énekelhettek. De akkor attól tartott, hogy: „Én nem érek ide időben, én mindenből ki fogok maradni!”

Emlékszel?

A zarándoktestvér:

Igen. Igen, Uram.

Jézus Krisztus Urunk:

Mária testvér oda lépett hozzád, észre se vetted. Figyeli, figyeli, egyszer csak így szól neki: – És te mit csinálsz?

Úgy dugta el, hogy ne is lássa, mintha nem is látta volna addig, hogy te írtad az énekeket.

De ebben az esztendőben, ugye, volt még egy nagyon fontos napotok, amikor már ezen a helyen voltatok, hisz már akkor felépült, amikor arról tanítottalak benneteket, hogy hogyan imádkozzunk, hogy az imának – minden szavának – mondanivalója van. És egy estét azzal töltöttetek, hogy a *Mi Atyánkot*, ahogy tanítványaimat, úgy benneteket is megtanítottalak az imára.

És hogy kértem akkor tőletek, ugye?

Hogy úgy imádkozzatok, mintha egyetlen egy száj imádkozna. Tehát nem sietve, lassan, húzva, közben gondolkodva, hanem az imának legyen meg a kegyelme az átélésben. Mert, ugye, hogy mondtam?

Mi Atyánk, aki a Mennyben van. Hisz ilyenkor az Atyához fordultatok, akinek gyermekei vagytok.

Akkor jött, hogy: *Szenteltessék meg a Te neved.* Hát itt a földön legyen meg a szenteltetés a mi szívünkben.

Emlékeztek rá a tanításomban, hogyan és hogyan kértem tőletek?

És utána hányan és hányan ezt dicsérték meg benneteket, bárhova elmentetek zarándoklatra, amikor elkezdtetek imádkozni?

És most kérem akkor tőletek, ismételten legyen meg ez az egy száj által, szívből jövő, őszinte, átélt ima.

⁹ ti. „*Sükösdí énekek éneke*”, 104. ének

¹⁰ A jelen lévő testvérek elénekelik az éneket.

A jelen lévő testvérek:

Mi Atyánk, aki a Mennyekben vagy. Szenteltessék meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amint a Mennyben, úgy a földön is. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétkezőknek. És ne engedj minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Ámen.

Jézus Krisztus Urunk:

Íme, az ima-tanítás meghozta számotokra a kegyelem gyümölcsét, hisz ezt hallva többen és többen a testvérekben ez fogta meg. A mai nap is van olyan testvér, aki azt mondotta, hogy: – Én itt tanultam meg imádkozni, itt tudtam meg, hogy az imának ereje és kegyelme van. Különösképpen akkor, amikor még, emlékeztek, mindig kiválasztottam a *Szentolvasóhoz* az öt testvér az előimádkozó részben. És most az egyik bátyatestvéremet kérem fel erre.

Emlékszel, mikor azt mondtad:

– Jaj, nekem a harmadik tizedet kell mondani. Azt sem tudom hirtelen, hogy miről szól, mit is kell mondanom. Adjatok gyorsan egy könyvet!

Na, testvérem, most már kell a könyv, vagy könyv nélkül is tudod mondani?

A párja szintén ugyanígy volt. Olyan izgalomban volt, hogy:

– Hogy fogja a Tibim elmondani?

Emlékszel?

Annyira izgultál te is, hogy:

– Még nekem is kell egy könyv, hogy tudjam kísérni!

Egy zarándoktestvér:

Igen, ez úgy volt, hogy...

Jézus Krisztus Urunk:

Úgy, hogy ide jött a párod is melléd. Hát akkor is oda jött. Annyira... Így, így remegett. Annyira várta, hogy most el tudod-e mondani, vagy nem tudod elmondani.

A zarándoktestvér:

Még a Mama is volt akkor, a Mama. Mamának mondtam, hogy jöjjön ide előre, mondom, segítsen nekem elmondani a Rózsafüzért, mert én nem tudom. S akkor így néztem, a kezemben volt a Hozsanna, és akkor abban volt az az egy titok, csak egy mondat, de akkor is kellett néz-
zem, mire elmondtam a Rózsafüzért tízszer, lényegében. Vagyis hát azt a titkot, azt tízszer kellett elmondani. Teljes izgalomban voltam. Meg most is.

Egy zarándoktestvér:

Mi tényleg itt tanultunk meg imádkozni a Rózsafüzért a párommal együtt.

Jézus Krisztus Urunk:

Nyugodtan el lehet mondani mindent.

A zarándoktestvér:

Itt tanultunk meg imádkozni, s azóta is, tényleg, valóban, elsőben az egy tizedet mondtuk el, utána én már azért többet elmondtam, a párom, az csak mindig csak egy tizedet. De köszön-
jük, Uram, hogy megszólítottál bennünket, és tényleg, valóban itt tanultunk meg imádkozni. És köszönjük, hogy immár huszonhat éve itt maradhattunk. Köszönjük!

Jézus Krisztus Urunk:

És volt olyan testvér, mikor, ugye, kiválasztottam, hogy jöjjetek az előimádkozó részben, ezt mind azért adtam akkor számotokra – ugye, emlékeztek? –, hogy az ima, amelyre megtanítottalak, az valóban úgy legyen jelen, hogy tudjátok, hogy az imának milyen értéke és ereje van.

És próbáljátok most úgy magatok elé vetíteni azokat a kezdeti napokat, hogy mindig emlékezzetek, mikor befejeztétek az estét, akkor néhányan fel-felálltatok, és azt mondtátok:

– Ezt el kell mondanom számotokra, hogy nekem olyan nagy problémám van az én gyermekeimmel...

A másik azt mondta: a családommal, a harmadik a betegséggel, és azt mondja:

– Most Jó Jézus Krisztus Urunk megvigasztalt azzal, hogy én lehettem előimádkozó, és hiszem, hogy Ő tudta, hogy nekem erre szükségem volt.

Emlékeztek, mikor így választottalak ki benneteket?

A jelenlévők közül nyugodtan, bátran elmondhassa az, aki így élte meg akkor, mikor ki lett választva, mikor problémája volt. És Én csukott szemmel, ahogy mondani szoktátok, Mária testvéremet pont a padok között odavezettem, és, ugye, ráraktam a Kezemet a fejére, és így mondtam:

– Testvérem, ma te kapod ajándékul a Szentolvasó első titkának előimádkozó részét.

Ugye, emlékeztek?

Többen a jelenlévők közül:

Igen.

Jézus Krisztus Urunk:

És azt mondtátok, hogy:

– Milyen csodálatos érzés megtapasztalni a melegséget, amely végbement rajtunk, ami megmutatta számunkra, hogy hogyan és miképpen van jelen Jó Jézus Krisztus Urunk ezen a helyen. Hisz nem kellett semmit mondanom, de Ő mégis látta az én fájdalmamat, az én bánatomat vagy az én szomorúságomat.

Hisz többen többféleképpen éltétek meg ennek ajándékát, kegyelmét és csodáját.

Majdan készülödtetek, ugye, az első szeretet ünnepére. Akkor is lázban voltatok, a gyermekek tanulták a Pásztorjátékot, hogy átadják számotokra ajándékul e helyen. Készültetek, hogy „hogyan és miképpen díszítsük fel e helyet a szeretet ünnepére”. S Én, Jézus Krisztus Uratok azt mondtam:

– Ez a hely hasonló, ahol Én születtem. De attól egy kicsit jobb, mert oldala is van.

Ezért azt mondtam nektek:

– Nem kell ide semmiféle fényűzés, itt legyen meg továbbra is az egyszerűség.

Jelen volt egy kis, elkészített barlangotok, amely jelképezte számotokra a Betlehemet e helyen, és egy pár ág, amely díszítette e hely varázsát. És ti ennek is nagyon-nagyon tudtok örülni. részeseivé váltatok, hogy hozzánk így jött el a szeretetünnep e kegyelemben.

S akkor, emlékeztek, mily sokan voltatok? Hányan és hányan szinte kintről csak figyeltek, mert nem fértetek be, mert a gyermekek ezen a helyen adták számotokra elő a Pásztorjátékot, amivel egy kis örömet szereztek számotokra, hogy ők is valamit tudjanak nyújtani a jelenlévő testvéreknek, akik itt voltak hétről hétre a kegyelem szeretetének átélésében.

Öröm és boldogság jött el felétek és hozzátok. És akkor, azon az első szeretet ünnepén adtam meg számotokra a Szeretethimnuszot, hogy kiválasztott Mária testvér átadja felétek, nektek a megtapasztalásban, hogy részeseivé váljatok a tanításom jelenlétével.

És akkor öröm és boldogság, és nem siettetek, szintén – örültetek, szinte csak úgy hagyátok el e helyet, hogy odaérhessetek Atyám házába az ünnepi szentmisére. Mert, ugye, nem volt pásztor testvéretek, nem volt, aki bemutathatta számotokra az ünnepi szentmisét. ezért igyekeztetek Atyám házába. Hisz erről is többször adtam felétek tanítást, mert többen és többen, kik eljöttek e helyre, akik azt mondták magukról:

– Megtanultam imádkozni. eljöttem e helyre, mert én itt jól érzem magamat.

És utána azt a választ kapta:

– De most erről a helyről Atyám házába vezet az út. Tehát szentmisén is részt kell venni.

Ugye, emlékeztek, mikor erre is elküldtelek benneteket a megtapasztalásában, hogy részeseivé váljatok ennek a kegyelemnek?

Mert sokan és sokan azt hitték, hogy: „Ha csak ide eljövök, itt imádkozunk, énekelünk, jól érezzük magunkat, beállunk, tanulunk, akkor ez nekem elég. Megtaláltam ezt a helyet.”

Holott Én találtalak meg benneteket, Én hívtalak meg benneteket. Hisz hogy mondja kiválasztott Mária testvér felétek és hozzátok, mikor beszél?

– Ugye, mi a porban vagyunk, megcsillantunk a porban.

Kiemeltelek az út porából, mert felismertelek, észrevettem, és szükségem volt reád. Reád és reád. És meghívtalak az útra. És akinek nyitott volt a szíve, az felismerte a hívásomat, elfogadta, és elindult e meghívott úton, hogy testvéremmé válhasson.

Tehát Én, Jézus Krisztus Uratok választottalak, nem ti Engem – ahogy némelyek gondoltátok, mert azt hitték, hogy: „Jó, én megtaláltam ezt a helyet. Már megtanultam imádkozni – mert még azt sem tudtak, ugye? –, tudok énekelni. Itt vagyok, és jól érzem magamat. akkor most még innen menjek a templomba?! De hát, ha ezt kéri, talán majd meg kell tenni, de most még mindjárt nem.”

De utána megjött a hívás a szívhez, a lélekhez az indíttatásban, és akkor elindultatok Atyám házába, hogy részt vegyetek a szentmise áldozatán, felkészülhessetek a szentmisén, hogy részesülhessetek a szentáldozásban, hogy magatokhoz vehessétek az Eucharisziát az eggyé válás kegyelmének átélésében.

Sokan és sokan „mindezt – azt mondottátok – ezen a helyen kaphattuk meg, ezen a helyen tapasztaltuk meg, hogy mi is a mondanivalója e sok tanításnak, amelynek részeseivé válhattunk és váltunk”.

De, ugye, a szeretetünnep után áttértetek egy újabb évbe. Szintén öröm és boldogság lakozik bennetek. Ha valakinek problémája, kérése, fohásza, felajánlása volt, azok akkor nem kimondottan kiválasztott Mária testvérhez fordultatok, hanem néha felálltatok a saját helyeteken, ahol ültetek – volt, aki ülve, volt, aki állva –, és így szóltatok:

– Én hozzátok fordulok, drága testvéreim, segítsetek nekem imádkozni. Van egy problémám, amit szeretném, hogy mielőbb segítséget kaphassak reá.

Ugye, emlékeztek, mikor így kértétek a testvéreiteket, az eggyé válásban, a felajánló ima részében, amikor néha sírva jöttetek el e helyre? Mert azt mondottátok:

– Itt lerakhatom fájdalmamat, bánatomat, terhemet, és vannak testvérek, akik elfogadják a kérésemet, és velem együtt imádkoznak.

Most ilyen testvért szólítok meg, aki szeretné elmondani az ő saját megtapasztalását a felajánló kérdésben, amikor a Közösséghez és ehhez a testvérekhez fordult az ő saját fáj...

Egy zarándoktestvér:

Én mondhatom, Uram?

Jézus Krisztus Urunk:

Mondhatod.

A zarándoktestvér:

Az én tragédiám, az egy óriási. Aki ismeri a sorsomat, tudja az életemet, a kereszt-hordozásomat, az tudja, hogy a süketnéma gyerekekkel rengeteget elszenvedtem, és diagnosztizáltak nála, hogy rák van. Azt mondták itt Baján, hogy vigyem Pécsre, ki kell vizsgáltatni, mert biztos, hogy rákos a fiam. És akkor most is beleőrülök abba a gondolatba, amikor tele volt zsúfolásig ez a kis hely, és ide jöttem sírva: „Aranyos testvéreim, most segítsetek nekem imádkozni, mert én úgy érzem, ezt már nem bírom elviselni, ekkora keresztet, amit cincálok magam után. Ezt már, Uram, nem bírom. Ha ti nem segítetek, én nem tudom, mi lesz velem.”

S tudjátok, ez a gyönyörű Közösség, nem tudom, hogy hányan lehattunk, zsúfolásig volt. Én úgy éreztem akkor, mikor elkezdünk imádkozni, hogy fölemelkedik a sátor. Valami csoda történt, úgy szállt a lelkem!

S elvittük a gyerekeket Pécsre. Ott volt egy hónapig. És azt mondták: „Igen, benne van a rák, de nem dolgozik.”

S az én kisfiam azóta, most már ötvenhat éves. És én ennek a Közösségnek számtalanszor jöttem kéréssel, hogy: „Segítsetek, baj van. Segítsetek!” És mindig segítettek. És tudom, hogy itt volt mögöttünk az Úr Jézus örökké. Nélküle én már megsemmisültem volna.

Nagyon köszönöm most is, Uram, és ezeknek a drága, jó testvéreimnek, hogy olyan nyitott szívvel tudnak imádkozni, ahogy tudnak. És igazi, olyan igazi sükösdisták lettünk, amilyenre, mikor elmentünk a Regőczy atya kápolnájába, azt mondták ott a zarándokok, akik voltak: „Jaj, itt vannak a sükösdiek! Mert ilyen gyönyörűen csak azok tudnak imádkozni.” Mert akkor Magyarország minden részéről jöttek az emberek.

Köszönöm, Imádott Jó Uram! Ezerszer köszönök mindent, meg a drága testvéreimnek is.

Jézus Krisztus Urunk:

Majdan eljött számotokra a bűnbánat-idő, az a bűnbánat-idő, amely egy kicsit megváltoztatta kiválasztott Mária testvéreimet, és megváltoztathatott benneteket is. Hisz emlékeztek, az első esztendőben azt mondtam, ugye, hogy ne imádkoztátok a *Fájdalmas szentolvasót*, majd eljön az idő, amikor imádkoztátok, és amikor minden mondanivalót meg fogtok tudni érteni.

„És még ekkor nem tudtuk, hogy Jó Jézus Krisztus Urunk, ugye, mit fog felénk nyújtani.” Mert akkor így mondtátok:

– Uram, hogy lehet még ezt a *Fájdalmas szentolvasót* másképp tán imádkozni? Vagy hogy kell azt felismerni, elfogadni?

Sokan és sokféleképpen gondolkodtatok, és nem értettétek a mondanivalóját.

Eljött számotokra a bűnbánat-idő. Örömmel jöttetek, hisz az első nap nem volt semmi. A *Fájdalmas szentolvasóban* azt mondtátok:

– Hát már máma csak azt kell már imádkozni, hát már nem lehet *Örömet, Dicsőség* még majd ezután jön! Hát már valahogy csak kellene imádkozni.

És erre, emlékeztek, mit mondott Mária testvéretek?

– Én még nem kaptam meg, hogy a *Fájdalmast* imádkozzuk.

Hisz ez, ugye, a bűnbánat kezdete, amelyet a földi nyelv használatában úgy mondotok: Hamvazószerda, amikor Én, Jézus Krisztus Uratok kimegyek a pusztába negyven napra. Tehát az első nap, mikor eljöttetek csütörtökön, akkor még nem volt jelen számotokra a *Fájdalmas szentolvasó*.

De itt akkor tanakodtatok, hogy:

– *Örvendetest* vagy *Fájdalmast* imádkozzunk?

Végül egyiket sem mondtátok el, hanem Én, Jézus Krisztus Uratok jöttem el közétek. Ugye, emlékeztek? Felkészítettem kiválasztott Mária testvéreimet, hogy a bűnbánat-idő minden péntekjén megemlékeztek a fájdalom, szenvedés útjáról, amit Golgotának neveztek.

S akkor nem értettétek teljesen, hogy valójában hogyan és miképpen kell.

Emlékeztek, mikor Mária testvér itt, e helyen térdre ereszkedett, és elfogadta kérésemet, hogy:

– Megmutatom nektek, te pedig átélheted a fájdalom, szenvedés Golgotának egy-egy szakaszát.

Akkor mindenki valami különlegességre készült, és valami különlegességet várt. De a különlegességben semmi más nem volt, mint ahogy megvolt a felkészülés, és eljött számotokra a másnap estéje, amikor azt mondtam Én, Jézus Krisztus Uratok, kiválasztott testvér által, felétek:

– Most nem a *Fájdalmas szentolvasót* imádkozzuk, hanem átéljük, és elmondjuk a Golgotát, a Keresztutat.

Akkor még képeitek sem voltak, ha emlékeztek, csak a könyvek, ami által követni tudtátok.

És ahogy elkezdtétek a Keresztúti ájtatosság átélését az elmondásokban, kiválasztott testvér számára pedig mindig valami fájdalmat adtam az átélésben. Nem teljesen a sorrend-

jében, hisz tudjátok, volt, mikor megadtam először a korbácsütést számára. Majd volt, mikor átélhette az egyedül maradottságot a hegyen, a kőnél. Volt, mikor megadtam számotokra a kereszthordozást. És akkor láttátok, hogy valóban, a megtapasztalásban a *Fájdalmas szentolvasónak* a titkaiban kegyelem van jelen, amely élő a felismerésének részében.

És mikor, ugye, lement a hat péntek számotokra, és akkor már teljes volt a fájdalom, szenvedés Golgotájának átélése a megtapasztalásában, akkor eljött számotokra, ugye, az utolsó hét a bűnbánat-időben.

Kedden még semmire sem gondoltatok, örömmel vagytok jelen, és már megfontoltan, átéléssel imádkoztátok a *Fájdalmas szentolvasót*. Hisz már érzitek, hogy valójában mit mond ez a titok, hogy: „Aki értünk vérrel verejtékezett”, vagy: „Aki értünk a nehéz keresztet hordozza”.

Ugye, emlékeztek, hogy akkor már tudtátok, hogy mi ennek a mondanivalója?

S eljött számotokra az a csütörtöki este, amikor szintén még nem tudtátok, hogy mi vár rátok, mi lesz a *Fájdalmas szentolvasó* titkának a legnagyobb megtapasztalása e tanítás részében.

Hisz kiválasztott Mária testvéretek, ahogy kértem, és hívtam, megjelent előttem, és azt mondotta:

– A bevezető imát elvégezzük, nekem utána le kell térdelnem. Hogy jön-e az Úr Jézus, azt nem tudom, de valami lesz, mert ezt várta tőlem.

És ekkor eljött számotokra ez a megtapasztalt, átélő pillanat, amikor a kiválasztott Mária testvér először sírásban tör ki, és nem tudjátok, mire vélni, mi történt vele.¹¹

Utána Én, Jézus Krisztus Uratok így szóltam feléje:

– Hat héten keresztül megmutattam számokra, mi a fájdalom és a szenvedés. Most szeretném tőled megkérdezni, hogy a holnapi napra felkészítve elfogadod-e, hogy végigjáród a Golgotát e fájdalom-, szenvedésében?

Mária:

Fel is készített, elmondtam a gyónó imát. Megerősített. Részesülhettem a szentáldozásban, ihattam a kehelyből¹², amire rám szólt, hogy ki ne köpjem, mert hisz nem bort kaptam, hanem a Vért.

És nem tudtam, mitévővé váljak, hisz még nem kellett válaszolnom, de a félelem nagyon nagy volt bennem.

Akkor a jelenlévőknek elmondtam, hogy mit vár tőlem az Úr Jézus.

S ekkor ti is elkezdtetek velem együtt sírni¹³, hisz mindenki azt mondta:

– Mindegy, majd hogyan döntesz, mi veled, melletted leszünk.

Azt mondtátok, ezt nekem kell eldönteni, nem tudtok segítséget nyújtani, csak imádkoztok értem.

A család féltett, mert azt mondták:

– Nagyon nehéz volt. Hogy akarod te ezt egyben az egészet elvállalni?!

A Koros szolgát is megkérdeztem, ő erre azt mondta, szinte olyan, nem is tudom, milyen szóval lehetne leírni, azt mondta nekem, hogy:

– Hát szenvedésre mindenkinek szüksége van!

Csak ő nem élte át azt a szenvedést, amit én.

És bennem erősebb lett a földi ember, nem tudom, hogy a gyarlóságot kell-e mondani, de én is úgy döntöttem, nem tudom elvállalni. Mi lesz velem? Hisz lepörgött előttem a betegségek. Hogy fogom én akkor ezt a szenvedést elvállalni?

¹¹ Mária most is sírva fakad, majd lassan megnyugszik.

¹² Mária keserves sírásban tör ki. Sírva beszél.

¹³ Mária folyamatosan sír, sírva beszél. Majd lassan megnyugszik.

És mikor eljött a válaszadás pillanata, emlékeztek, ahogy jöttem be itt köztetek sírva, mind fogtátok kezemet, és azt mondtátok:

– Veled leszünk, mindegy, hogy mit mondasz.

És úgy térdeltem le az Úr Jézus elé, hogy nem érzem magam erősnek, hogy én ezt elvállaljam.

És mikor ide jöttem, és térdre ereszkedtem, nem is tudtam, hogy merjek-e fölnézni, vagy ne, mert féltem.

És igent mondtam:

– Igen, Uram, elvállalom, de kérlek, légy velem, és segíts nekem.¹⁴

Majdan ti is meglepődtek, hisz előtte, ugye, azt mondtam nektek:

– Lehet, hogy ma látom utoljára az Úr Jézust, de nem tudom elfogadni, olyan nehéz volt a szenvedés. Nem érzem magam erősnek.

És mikor hallottátok, hogy igent mondtam, senki nem tudta, hogy mi történt velem, csak mikor ismét jelen voltam köztetek, akkor mondtam el számotokra, hogy:

– Nem a megszokott Jézus volt velem és előttem, ahogy mindig az öröm szeretetében, hanem a Kereszten függő Jézus, aki nem szólt hozzám, csak rám nézett, és nem, nem tudtam kimondani a nemet, csak az igent.

Jézus Krisztus Urunk:

És így elkezdődött a hetedik péntekjén a fájdalom, szenvedés Golgotájának átélése, ami, kiválasztott testvéretek számára legjobban az maradt meg, hogy félelemmel jön ki, de a félelemben mégis azt látta, hogy:

– Nem tudom, mi történik, hisz mindenki feketében van, mintha valaki meghalt volna már.

Végigment számotokra a fájdalom, szenvedés Golgotájának átélése, ami akkor éppen-hogy csak egy órával volt több. A jelenben, ugye, már lassan azt mondjátok, hogy közel négy óra felé járunk. Így láthassátok az időt a kezdetben, az elfogadásban, és ahogy Én, Jézus Krisztus Uratok kiválasztott testvéretem segítem, erősítem, és készítem fel, hogy most a jelenben hogy van számotokra a fájdalom, szenvedés Golgotája.

De a fájdalom, szenvedés Golgotájáról is, hisz még nem voltak bátyatestvérek, ugye, csak zarándoktestvéreim a kezdetben.

Most titeket hívlak, akik utána bátyák lettetek, hogy mondjátok el ti testvéreitek számára, hogy miért lettetek ti elsőként, akik a kezdetben, és utána úgy a többiek, hogy miért lettetek ti bátyatestvérek kiválasztott Mária testvér számára, mert – a ti szavakat használva –, szinte birkóztatok, hogy tudjatok bemenni.

Most ki lehet jönni, mindenki a saját maga megtapasztalt tanúságtételét elmondhassa.

Sorban, egymás után, ahogy először négyen voltatok.

Hogy próbálkoztatok?

Egy bátyatestvér:

Én beszélek?

Én mit is mondjak? Ahogy ez az egész elkezdődött, mondjuk a kezdetek kezdetén Monostorban. Monostoron nem voltam ott, tehát nem tudtam. De ahogy elkezdődtek itthon az éjszakai tanítások, egyebek, akkor egy telefon, két telefon, jöttek, szaladtak mindenki. És én úgy gondoltam, hogy ezek a tanítások, ezek – nem hittanórán tanulta őket, hanem ezt az Úr Jézustól.

Utána elkezdtek olyan tanítások jönni, hogy bólogatott, sutyorgott magában. Na, mondom, akkor ez már nem rám tartozik – megfordultam, és aludtam tovább, nem szóltam se Anyáéknak, senkinek.

Hát, szóval így gondolom, hogy az Úr Jézus jött, mert bizonyosságot nyertem róla.

¹⁴ Mária sírva mondja el a mondatot.

Köszönöm szépen.
Másnak is adok szót.

Jézus Krisztus Urunk:

Én most nem erről kérdeztem. Én a bevitelről. A Golgota, az első Golgota, mert a hat hétről ne is beszéljünk. akkor mindent próbáltatok, az első Golgota után.

A bástyatestvér:

Az első Golgota utáni bevitel, az úgy kezdődött, hogy mindenki totózott, na, most hogy legyen? Egyik kitalálta, hogy így, én kitaláltam, hogy a Mamának a kocsijába, tolókocsijába. Hát, avval ugyanúgy jártunk, mint a többi próbálkozással: szépen kicsúszott, és kész. Akkor, nem is tudom, már vállon, vagy valahogy hogy vittük be.

Azért mondom.

Egy másik bástyatestvér:

Az első Golgotán tulajdonképpen mindenféle eszközt megpróbáltunk, hogy bevigyük a Marikát, de igazából nem sikerült. Vagy végül is sikerült, mert nagy nehezen hárman, négyen vittük be, azt hiszem. Kézben, legutoljára, de próbáltuk széken bevinni, tolókocsival is próbáltuk – az volt a legrosszabb. De széken is próbáltuk, de a szék se volt jó. És végül kézben, valahogy becimbáltuk, de nem az volt a megoldás, hanem a megoldás az lett, amikor plédet hoztunk ki, és a plédbe tettük bele, és akkor plédestől vittük be. Tehát ez volt a megoldás, és ez maradt meg mai napig is.

Az előző bástyatestvér:

Huszonhat éve.

A bástyatestvér:

Igen. Igen.

Az előző bástyatestvér:

Csak a pléd már nem nagyon bírja.

A bástyatestvér:

De még bírja a pléd. Még bírja a pléd.

Az előző bástyatestvér:

Mari minden héten foltozza.

A bástyatestvér:

Szóval nehéz volt bevinni. Nem tudtuk, hogy hogy fogjuk meg, mert nyuklott minden irányba. Tehát egyszerűen nem, nem tudtuk úgy bevinni, mint egy másik embert bevittünk volna. De azért nagy nehezen sikerült. De került, és utána csak megoldottuk nagy nehezen, hogy hogy lehet bevinni.

Köszönöm.

Jézus Krisztus Urunk:

Na, többi bástya, mindenki.

Egy következő bástyatestvér:

Hát olyan hórukk volt az egész, hogy egy nem bírta, akkor mentünk hárman, négyen. Na, négyen aztán elkaptuk, és úgy a szőnyeg sarkára gyűrtük, csavartuk, már a hónunk aljáig is volt. Mari úgy ült benne, mint a túrós zacskóban, szegény, nem tudok más kifejezést. Mert nem volt tapasztalat. Mindig kanyar volt, amabban a kanyarban ott csúszott ki egy darab belőle. Négyen aztán, utána, összekovácsolódtunk. Úh, a betyár mindenit, úgy tudtuk már vinni, hogy... Itt a tévénél volt mindig a baj, itt a {bástyatestvér} belevisített a fülembe, mert ott beszorultunk,

mint a járom az ökörbe, így, kiabált. Na, nehéz munka. Ott elhagyta magát, nagyon nehéz volt, az embereket próbáló. Úgy, hogy így kovácsolódtunk össze, és lettünk egy jó kis bástyá.

Ugyan én már levitézlettem, mert szanaszét szétműtöttek, a hasam nem bírja az emelgetést, úgy, hogy átadtam az ifjúságnak az egészséget. De ez a hőskor volt, szép volt. Szép volt, mert végigcsináltuk.

Hol jó, hol nem, de a végén mindig az volt, hogy ágyba került a Marika, bevittük.

Úgy még sose volt, hogy kinn maradt volna, vagy kint felejtettük volna. Bevittük. Arról volt szó.

Egy másik bástyatestvér:

Hát én lényegében 1997. február első péntekén, akkor hívott az Úr be. A nejem volt bent, mert mindig be lehetett menni ilyen üzenetre, és nejem szólt énnekem, hogy menjek be, mert hív a Marika.

Hát, mondom, jól van, hát nem tudom, mit akar.

És elmentem be, és akkor mondta az Úr, hogy elvállalom-e, mert kevesen vagytok, elvállalom-e. Hát, mondom, én elvállalom, de nem tudom, mit kell csinálni. Mondom, megkérdem a bástyatestvéreket, hogy segítsenek, hogy mit kell csinálni. És akkor így.

Nagyon szépen köszönöm az Úrnak, hogy ilyen eszméletlen, csodálatos szolgálatba tett. Köszönöm szépen.

Egy következő bástyatestvér:

Drága Jézusom, én úgy kerültem Sükösdre, hogy valahogy ide cseppentem, valami folytán, hogy mondták, hogy itt van valami, ami történik. Előtte én már Medjugorje-t megjártam, ugye, akkor még Medjugorje a kezdet kezdetén volt, akkor még Medjugorje körbe volt kerítve szögesdróttal. És akkor ide kerültem Sükösdre egy testvérem révén – Isten éltesse sokáig, és most is kívánom neki, hogy az Úr Jézus küldje rá gyógyító kegyelmét. Akkor valahogy, ugye, *Sáfár testvér* azt mondta:

– Ez az ember ide jött messziről, azt mond, amit akar.

Ugye, mindent megígértem. Utólag, ugye, ti tudjátok bizonyítani, hogy az ígéretem megvalósult.

És akkor egyszer énnekem is szólt Marika, hogy kellene itt valami fiatal erő, hát, ugye, akkor még fiatal voltam, harmincevalahány éves, és akkor tulajdonképpen az Úr Jézus kiválasztott bástyának.

De hát, amit én először megtapasztaltam a bevitelnél itt, hogy elmondták a bástyatestvérek, hát, én utána egy hétig alig bírtam a karomat fölemelni. Akkor sem voltam gyenge fiatalember, de utána eljártam erőnléti edzésekre súlyokat emelni, hogy a következő első pénteken bele bírjak kapaszkodni ebbe a lepedőbe. És tulajdonképpen azóta én így maradtam itt. Ez volt huszonöt évvel ezelőtt.

Köszönöm, Uram, hogy kiválasztottál! Azóta is nagyon szívesen és hálásan jövök ide Sükösdre.

Köszönöm.

Köszönöm a bástyatestvéreknek, akik magukévá befogadtatok, és segítettek abban, hogy megtanuljam, hogy hogy kell Mária szolgát segíteni, bevinni.

Még egy bástyatestvér:

Én is így csöppentem bele, hogy kevesen voltak a bástyák, egy pár alkalommal, és akkor felkért az Úr, hogy jöjjek be segíteni, bevinni, mert akik ide jártak, minden héten másik, negyedik ember mehetett segíteni, bevinni.

Az első alkalommal elég rendesen bele kellett kapaszkodni, valahogyan rossz volt a magasságeloszlás, meg a bástyák között, legalábbis én úgy éreztem, hogy én vagyok a legmagasabb, ezért minden súly rám esett, de biztos, fordítva volt.

Következő alkalommal már saját magam jelentkeztem az egészre, mert úgy éreztem, hogy nekem ez kötelességem, és ezt nekem azonnal vinnem kell, és mindent csinálni. Azóta is folyamatosan jövök, ahogy bírok. És sokszor nehéz, sokszor még nehezebb, de próbálok helyt állni, megpróbálok. Szerintem mindannyian.

Jézus Krisztus Urunk:

Igen, a bástyák most így elmondták...

Az egyik bástyá:

Én az elején úgy éreztem, hogy akkor el bírom vinni, akkor még a cementes zsákot, ötven kiló volt, el bírtam két cementes zsákot egyszerre vinni. De amikor a Marikát négyen vittük, én akkor azt gondoltam, hogy legalább öt mázsát viszünk. Én nem bírtam. A mai napig is, ha megkérdezik tőlem, hogy milyen nehéz? Mondom, hát a Marika kb. nyolcvan kiló, itt a Jani testvér se kisbirkózó súlyú ember, ő négy cementes zsákot visz egyszerre, de mi egymás mellett szoktunk állni, de utána, ugye, Tibi testvérral mindig így csinálunk, amikor a Marikát betesszük az ágyra, így. Ugye, Tibi jól mutatom?

A megszólított bástyatestvér:

Így van, így van.

A bástyatestvér:

Higgyétek el, mintha legalább öt mázsát vinnénk. És utána, ahogy az Úr Jézus megadta nekünk, hogy nem a Marika nehéz avval a nyolcvan kilójával, hanem az itt lévő testvéreinknek a bűneit egyszerre visszük be.

Úgy, hogy ezt, aki átérzi. Ugye, volt itt Antal atyának a német testvére, az Anti, az is ekkora volt, és többször be kellett állnia. Ő volt mindig a párom, és úgy érezte, hogy kicsúszott a kezéből. Pedig az Anti volt, hát Jánostól... Ekkora keze volt – Heribert? – Heribertnek. Egy keze ekkora volt! És én voltam a párja, s mindig rám csúszott a kezéből a súly. Úgy, hogy itt nem azon múlik, hogy melyikünk mekkora testű és milyen erős, hanem tulajdonképpen az Úr Jézus azon a Golgotán mekkora súlyt tesz bele, a Marikán keresztül mekkora súly nehezedik, a keresztén keresztül ránk.

Ugye, én úgy éreztem most, a legutolsó keresztútánál, ugye, ezelőtt három héttel, amikor véget ért, ugye, jött az első, utolsó, nagypéntek, mintha egy kicsit – azt meséltem is –, mintha egy kicsit a súlyok már könnyebbek lettek volna. Csak nagypénteken. Előtte viszont olyan nehezek voltak, ahogy János testvér is mondta, vicsorogtunk a padok között.

Köszönöm! Ezt szerettem volna csak.

Egy másik bástyatestvér:

A kettős oszlop között, a tévé meg a padok között mentünk el, akkorákat kurjantott a fülemben, kínjában, mikor vittük Marikát! Nem volt könnyű.

Egyik bástyatestvér:

Az volt a legnehezebb, akinek a legtöbb bűne volt.¹⁵

Jézus Krisztus Urunk:

A testvérek, ugye, most elmondták, hogy ki hogyan élte meg. De van itt köztetek egy olyan testvér is, mikor bevitték, ugye, kiválasztott Mária testvéremet, még a kezdetekben, pár Golgota után történt ez, bevitték. Ő szenved, jajgat is egy kicsit. Erre azt mondja:

– Hát nyugodtan jajgathat, annyira összegyepálták, verték!

Ez volt az egészhez a hozzáállása és szólása. Tehát akkor még nem tudta annyira mérlegelni, hogy hogyan és miképpen kell ezt értékelni, hogy részeseivé válhattatok e megtapas-

¹⁵ A jelenlévők hangosan felkacagnak.

talásában. Mert, ugye, sokan és sokan azt mondták itt, ti is hallottátok, tanúi voltatok, mikor azt mondták:

– Jó színész! Jól tudja előadni.

De hogy valóban szenved is, az nem biztos. Az ilyen testvérnek ilyenkor kellett volna mondani: Hát próbálja meg bevinni. Biztos, hogy nem tudta volna megtenni, mert hisz, ahogy most mondtátok, hogy a súly. És a súly, nem kimondott ezekről a testvérekről van szó.

Én, Jézus Krisztus Uratok a világ bűneit vállaltam. A világ megváltásáért mentem a kereszttől. Hisz azt mondtam – most visszatérve a jelenbe – a feltámadt hajnalában, mikor kinéztetek a kereszthez, hogy: Íme, a Kereszt, amely azt tükrözi és mutatja számotokra, hogy ennek meg kellett lenni, hogy feltámadhassak. De az Élet erősebb a halálnál.

De ezzel a Kereszttel tudtalak megváltani benneteket.

Tehát ezért kell mindig úgy gondolnotok a golgotai átélésre, ahogy kiválasztott Mária testvér szól felétek és hozzátok:

– Nyissátok meg szíveteket. Helyeztetek el mindazt, ami bennetek rejlik a felajánló kegyelembe. Azután legyen nyitott a szívetek, és a szív nyitottságával fogadjátok el a jelen kegyelmeket. Hogy ki milyen kegyelmet kap, ki miben részesül, és ki hogyan kapja meg látásban vagy hallásban – azt mindig elmondja felétek kiválasztott testvérem –, azt Én nektek nem tudom megmondani. Jó Jézus Krisztus látja, hogy kinek mire van szüksége, és hogyan tudja elfogadni, és átélni a kegyelem szeretetének jelenlétét.

Fontos, hogy éreztétek, hogy most már, ugye, arról kezdtünk el beszélni ennek az esztendőnek az átélése után, hogy igen, most már jelen van számotokra a fájdalom, a *Szentolvasó* megtapasztalása, most már, amikor imádkozod, akkor szinte át tudod élni, hogy milyen az, „aki vérrel verejtékezik”, „akit megostoroznak”, „akit tövissel megkoronáznak”, „aki a nehéz Keresztet hordozza”, és „akit értünk keresztre feszítenek” a mi bűneink megváltásáért. Hisz a titokban csak ezeket a részeket mondjátok be, ezért most Én is csak erre mentem rá. És ezt itt, ezen a helyen, Én, Jézus Krisztus Uratok megadtam számotokra, de nem úgy, hogy csak egyedül kiválasztott Mária testvérem éli át, és tapasztalja meg, hanem mindazon bátyáim, akik kiválasztottak lettek.

De, ugye, emlékeztek, két évvel ezelőtt, ha visszatérünk most a jelenből, két évet vissza, amikor azt mondtam számotokra, sőt, még egy évvel előtte is, hogy a bűnbánat-időben, ezt jobban most a kettes számú bátya tudja elmondani, mikor azt kértem: Nézzél szét, és hívjál mindig egy testvért, ha elvállalja, hogy behozza kiválasztott testvéremet.

Mondd el, ezt általában te bonyolítottad le a jelenlévők között.

A bátyatestvér:

Igen, ez így volt. Megkért az Úr arra, hogy kevés volt a bátya, hogy egy olyan testvért szólítsak meg, aki alkalmas arra, hogy a Máriát segít bevinni.

Így volt, így a zárandoktestvérek közül mindig egy olyan fiatalembert kerestünk, aki, szerintünk, megfelelő arra, hogy ezt végrehajtsa.

Így meg is oldottuk.

Jézus Krisztus Urunk:

Hogy is mondták neked?

– Ó, boldogan! Örömmel!

Csak mikor bevittek, mit mondtak?

– Hát nem gondoltuk, hogy ilyen nehéz.

A bátyatestvér:

Igen, ez így volt.

Jézus Krisztus Urunk:

Tehát ezt azért adtam akkor is meg számotokra, hogy mindenki élje át a Golgota átélésének súlyát.

Én, Jézus Krisztus Uratok nem ennyit szenvedtem, amennyit kiválasztott testvérem. Én, Jézus Krisztus Uratok számára csak annyit adok, ahogy hallottátok már tőle nem egyszer és nem kétszer elmondani, hogy:

– Uram, Te tudod, ma mennyit és hogyan bírom elviselni a fájdalom-, szenvedést,

De azért azt számotokra mindig elmondom, mikor eljön a Golgota napja: a délutáni órákban kiválasztott testvéretekben is félelem van mindig, amiről nem nagyon akar beszélni, de ha ti figyelitek, észrevehetitek. Különösképpen lehet már látni a szentmise átélésén, akkor, ha figyelitek, már nem teljesen egyedül van ott jelen. Akkor már egy kicsit a félelem is erőt vesz rajta, meg egy kicsit a földi gondokban, ugye: „Uram, ma el fogom tudni viselni a fájdalmat, a szenvedést, amit adsz?” – felteszi magában a kérdést ő is. Hisz a földi emberek a jelenlétekben így vagytok egyik.

Tehát nem úgy kell éreznetek, hogy: „Jó, hát jön egy Golgota. Hát tudja, hogy mi az, és kész. Hát végigmegy rajta.”

A Golgotát komolyan kell venni az átélésben, a megtapasztalásban, a tanításban, a testvérek megszólításában, amikor kiválasztottá váltok a tanúságtételben. S akkor érzitek, hogy így teljes számotokra egy Golgota. És egy Golgotát, kiválasztott Mária testvérnek is valahol a bensőjében fel kell készülnie, hogy készen álljon az ide érkezésével, hogy letérhessen, nyitott szívvel és lélekkel teljesen át tudja adni önmagát a mai nap felajánlásának kegyelméhez és elfogadásához.

De ezt ti is ugyanúgy megtehetitek a jelen Golgotákon, hogy megnyissátok szíveteket, lelketeket, és teljesen átadjátok magatokat a felajánló kegyelemhez, majdan a nyitott, üres szívvel felkészítitek mindahhoz és mindarra, amire éppen akkor a legnagyobb szükségetek van, hogy: „Elhelyezem a felajánlásomat, és nyitott szívvel és lélekkel pedig elfogadom azon kegyelmeket, Uram, amelyet pont most, ebben a pillanatban nekem adtál, amit szívembe zárok, ami által megerősödök, és tudok élni és haladni a mindennapokban.”

Fontos, hogy éreztétek, hogy hogyan van jelen a tanítás e golgotai átélés utolsó szakaszának pillanatában.

De mire jön a tanítás, addig, ugye, tanúságot tesztek, és sokszor nem arról, amit kérek tőletek. Néha szinte így elkalandoztok, majd visszataláltok, de nem sokáig, lehet, hogy csak egy percig, utána újra elkalandoztok máshova. Holott Én, Jézus Krisztus Uratok hányszor és hányszor odateszem, ha nem is minden alkalommal: E hely megtapasztalásának, jelenlétének kegyelméről.

Én tudom, hogy elmentek más helyekre is. De a más helyeket nem itt, e helyen kérem tőled, hogy testvéreid felé oszd meg a tanúságtételedben. Hisz emlékeztek, mikor kiválasztott Mária testvéreket is elkezdtek hívni a tanúságtételre. Mire készítettem fel mindig?

A saját maga megtapasztalását, átélését, tanítását adhatta át. Nem más helyekről kellett neki beszélni. Hát ez legyen számotokra a példa: „Ha én is, ha e helyen vagyok, akkor e helyről adom a tanúságtételt.”

A tanúságtételben, mikor a legelső utatok megjelent számotokra, hogy elkíséritek kiválasztott testvért az Anyaországba, a meghívásban, hogy részeseivé válhassatok a tanúságtételben. Öröm és boldogság járta át a szíveteket, akik akkor az első útra mehettek. ezen az első úton, amikor mentetek, íródott az a csodálatos ének, amikor kiválasztott testvért elhagytátok. Nem figyeltetek egymásra, és mentetek előre. Mire rádöbbsentetek, hogy nincsen jelen, akkor megálltatok a város szélén imádkozni, fohászolni: „Uram, vezesd felénk, hogy együtt tudjunk tovább haladni.”

Most az a testvér nincs jelen, aki akkor ezt az éneket írta. Mert a többiek imádkoztak, ő fohászolt. „Uram, mi lesz velünk nélküle? Hát ő a meghívott, és mi elhagytuk őt.”

És, ugye, a kegyelem ismét megmutatkozott előttetek, rajtatok és bennetek.

Most hívom az *Íródeákot*, hiszen ezen az úton ő is jelen volt *Sáfár testvérrel* együtt, aki szintén most lélekben van jelen, hogy mondja el ennek a megtapasztalását, átélését és az ének írását.

Íródeák testvér:

Köszönöm, Uram, Jézusom, hogy ide írta, valóban, tényleg megtapasztalhattuk a rémületet, hisz mikor elhagytuk a táblát, és körbenéztünk, hogy a Marikáék nincsenek, akkor félreálltunk, ahogy mondtad is az imént a két kocsival, és elkezdünk mi imádkozni, a Zsóka pedig fohászcodni, ahogy elmondtad, és a Marikáék kis idő után megjelentek, viszont csak úgy integettek, hogy most ők hagynak el bennünket. De mi nagyon igyekeztünk utánuk, és mikor a cél helyre értünk, a Bertáékhoz, ha jól emlékszem, akkor a szoba közepére letérdeltünk, és a Zsóka mondta, hogy milyen gyönyörűségeesen szép imát kapott, amit imádkoztunk, és a szöveg volt, ami nagyon-nagyon megfogott, hisz hát az „Irgalmas Jézusom, kérlek, figyeljél most reánk”. Na, énekeljétek!

A jelen lévő testvérek:

„Irgalmas, Jézusom, kérlek...”¹⁶

Jézus Krisztus Urunk:

Valóban, itt megerősítettem a testvéreket. De utána elindultunk, ugye, a tanúságtételekben, a meghívásokban. A meghívásokban szintén nemcsak te, más testvér is kijött, és elmondhassátok a megtapasztalást, különösképpen akkor, amikor olyan váratlanul kihívták kiválasztott Mária testvért, hogy szóljon. Erre ti azt mondtátok: „Hhh...” Mintha legalább ti lettetek volna kihívva szóló.

Íródeák testvér:

Hát megijedtünk, mert egy gyászmise volt, és előtte az volt, hogy a... Szóval, a lelegejére visszakanyarodva, hogy valóban Marika nem tudott beszélni, ezt hallottuk, elmondtad, Jó Uram, és utána meg viszont már azt néztük, hogy hű, ha ilyen sokat beszél, akkor hogy fog beférni abba a prédikációs részbe? És a gyászmise, az kicsit furcsa volt tanúságtételként, mikor az atya fölszólította, hogy: „Na, Marika, akkor most te beszélj!”, vagy „maga beszéljen”. És akkor fölszisszentünk, hogy mi lesz itt? És ámulatba ejtő, gyönyörűséggel mondta a vigasztaló szavakat az ott ülő gyászoló családnak, és pontosan húsz percig, amíg a prédikáció ideje kellett, hogy legyen, vagy tizenöt percig.

Részemről ezt tudom mondani.

De voltak még, tényleg, több testvérek velem, úgy, hogy ők is hozzáfűzik, mert az atya, azt hiszem, utána egy kicsit megszégyenülve ment el, vagyis ő, na, meglepődött, hogy mennyire pozitív csalódás lett a Marika beszéde, mert ő, gondolom, nem ezt gondolta, hogy így az Úr van vele, mert máshogy más nem lehetett volna ezt elmondani. Mert a gyászoló család megvigasztalódott.

Köszönöm szépen.

Jézus Krisztus Urunk:

Igen, mert akkor a test és a lélek szétválását adtam.

A család felé fordulva kiválasztott testvér először köszöntötte őket, utána azt kérte tőlük, hogy igen, most a búcsúzás ideje van. Búcsúzzanak el tőle, sirassák meg, de azután engedjék el, mert a lélek már kiszállt a testből, és a lélek elindult az úton az Örök Haza felé. De a lélek nem tud addig nyugodtan haladni ezen az úton, amíg látja e szomorkodókat, e sírókat, akik nehezen tudják elengedni és elválni.

Most csak ezt a pár gondolatot emeltem ki belőle. De ez a családnak vigaszt jelentett a jelenlétben.

Most pedig más testvér szóljon az útról, aki szintén a megtapasztalásának jelenléte volt.

Na, nem jöttök, testvéreim?

¹⁶ A jelen lévő testvérek elénekelik az éneket („Sükösdí énekek éneke”, 43. ének).

Voltak többen, akik elkísértétek. Akkor örültetek, hogy jelen vagytok ezen az úton, megtapasztalhattátok, részeseivé váltatok.

Egy zarándoktestvér:

Én ezen az úton nem voltam, úgy emlékszem, ez a gyászmisés, de kétszer voltam a Marikával Erdélyben, meg más helyeken is. És hát egyre emlékszem, amikor, mondjuk, én akkor, mikor először voltam, akkor én nagyon izgultam, mert, ugye, én még nem voltam veletek, nem hallottam beszélni. És... De utána már, amikor több helyen voltunk, és akkor láttam, hogy milyen összeszedett és oda illő, amiről beszél, de volt egy, amikor nem templomban voltunk, hanem, azt hiszem, hogy egy kultúrotthonban, talán, és ott lehetett kérdezni a Marikától, és ott volt egy pásztor, aki, először egyesével kérdeztek, és ő, ha jól emlékszem, azt mondta, hogy ha ő kiválasztott, akkor ő az összes kérdését egyszerre fölteszi, és ha ő kiválasztott, akkor erre kell, hogy válaszoljon. Mondjuk, én már a harmadikra se emlékeztem. Kezdte sorolni, igen, elkezdte sorolni, és akkor, hát, én őszinte legyek, én megijedtem. Hát, mondom, hogy fog a tizedikre is válaszolni?

És végül is a Marika mondta, hogy nyugodtan tegye föl a... Nem tudom, hány kérdés volt, de tíz biztos. És mindegyikre tökéletesen válaszolt. És gyakorlatilag voltak ott többen, akikkel én is beszéltem, és hát mondták, hogy a Marikát, úgymond, vizsgáztatni akarta, akkor mondjam így, és hogy hát ez nem úgy sült el, ahogy ő elképzelte.

Ez volt az egyik, amikor a Marikával voltam, ami számomra, ahogy sok minden, ez is maradandó volt.

A következő, amikor itt az országon belül mentünk Domoszlóra, és bementünk a szentmisére, és szépen elhelyezkedtünk, én a Marika mellett ültem, és akkor az ott jelen lévő pásztor, a Szentháromság vasárnapja volt, és az ott jelen lévő pásztor váratlanul, amikor a szentbeszéd következett, közölte, hogy itt a kiválasztott Mária, és majd beszél a Szentháromságról.

Hát én akkor mondtam, hogy:

– Nem izgulsz? Hát – mondom – ez egy olyan nehéz dolog, a Szentháromságról beszélni.

Hát én... Én, őszinte legyek, én akkor tényleg fölszisszentem, de akkor a Marika kiment, és olyan tökéletes húsz perces szentbeszédet mondott, hogy ámulattal hallgattam, én legalábbis, de gondolom, mindenki.

Hát köszönöm, Uram, én nem tudom, hogy még. Ezt a kettőre még emlékszem...

Jézus Krisztus Urunk:

Az első úthoz még csak annyit, hogy valóban tíz kérdés volt, de az ötödik kérdésnél történt az a pillanatnyi megtapasztalásotok, amelyre nemcsak te, mert más testvér is jelen volt, aki most kicsit összehúzta magát, nem akart szólni, amikor megkérdezte kiválasztott testvérem, emlékezzetek, próbáljátok magatok elé vetíteni, hogy erre a kérdésre most válaszoljon, vagy jó lesz utána négy szemközt?

Erre ő olyan felemelt hangon azt mondja:

– Na, már el is felejtette, mi a kérdés, és nem tud rá válaszolni?

A kérdés pedig így szólt kiválasztott testvér felé, hogy kikéri magának, ötlet ne hívja pásztor testvérenek, mert „én nem vagyok pásztor, én pap bácsi vagyok”.

Emlékeztetek?

Többen is a jelen lévő testvérek közül:

Igen.

Jézus Krisztus Urunk:

Erre mi volt Máriától a válasz? Azt mondja:

– Akkor én is kérdéssel fordulok a pap bácsihoz, hogy ön akkor melyik egyházba tartozik? Mert a földi helytartó, II. János Pál pápa, akinél nem véletlen a kezében a pásztorbot.

Erre kapta Mária – ugye, emlékeztek? – a tapsot.

S erre azt mondotta az ottani orvos, felugrott oda Mária mellé, és azt mondta:

– Még nagyobb tapsot! Mert eddig az atya azt hitte, hogy ő a legokosabb e faluban. De úgy látszik, van, aki őtet is megállította.

Erre elmege a püspökhöz panaszra.

És a püspök végül azt mondotta:

– Utánajártam – pár nap után, és azt mondta –, te saját magadat tetted tönkre, nem a sükösi Marika.

Így mondta neki.

Végül arról a helyről utána kérte az áthelyezését, mert érezte, hogy már nincs neki becsülete a faluban.

Tehát az ötödik kérdésnél ő már tovább nem is akarta hallani, de hát Mária testvér, ugye, visszamondta neki a kérdésekre a választ, de az ötödik kérdés volt számára a legnehezebb az átélésében, a megtapasztalásában. Tehát Jézus Krisztus Uratok, ahogy mondtam, ugye, a kezdetekben, Én leszek a tanítója, Én fogom megtanítani, és itt előttetek fog, ahogy mondotta egy testvér, mint egy rózsa, kinyílni, tökéletessé válni, vagy, ahogy Én, Jézus Krisztus Uratok mondtam: az alap fontos, hogy arra épülhessen a ház. És így fogunk növekedni a tanításban, amelyet szintén megtapasztalhattatok, és átélhettetek.

De a mai nap ismét ajándék lesz számotokra. Akik ma már szóltak, most azokat nem hívom, hanem minden jelen lévő testvérem a saját maga megtapasztalását, átélését pár gondolatban átadja felétek.

Kicsit, kérlek, benneteket, legyetek türelmesek, és ne szóljatok mindig bele. Nem veszitek teljesen komolyan a jelenléteket. Antal atya, ha itt lett volna már köztetek, az lepisszentett volna benneteket.

A pásztor testvér gondolja magában: „Hát, én nemrég kerültem ide, én csak nem szólok. Pedig ő is bátran szólhatott volna már rátok.”

Ezt már egyszer kértem tőletek.

Egy zarándoktestvér:

Drága Jézusom! Én szólok, az egyik segítő.

Nagyon nagy kéréssel fordulok Hozzád, Jézusom, mert én nem voltam itt a szenvedésen, akkor kellett elmennem, hogy nem jöhetek, mert nem lehet. De a szenvedés, az mindig átélt bennem, bennem volt. Itt voltam lélekben, itt voltam, mert a szenvedést, azt nem lehet, neme lehet, ha nem vagyok itt, akkor sem lehet ezt elfelejteni. Az embernek a szívébe belegyökerezik már ennyi év után, úgy átjárja az embernek az egész lényét, idegrendszerét, hogy nem is kívántam kimenni senkihez, a családhoz, elhúzódtam, hogy egyedül legyek, hogy itt legyek, át tudjam élni, hogy itt vagyok, és segíték Neked. Ha nem másképp, akkor a fegyveremet elővettem, mert az a legnagyobb vigasztaló, hogy magam voltam, és nem tudtam itt lenni. Nagyon fájt, Uram, bocsáss meg, mert én mindig mondogattam, hogy miért hagytad, hogy elmenjek? Miért nem álltál velem szemben, hogy nem mehetek el, itt kell maradnod.

Nagyon nehéz volt az a hét. Drága, Jézusom, nagyon nehéz volt. Tudod, hogy mennyire panaszkodtam, sírtam is, és kértem, hogy miért engedted meg, hogy elmenjek? Kimaradtam ebből a nagy szenvedésből, ebből a gyönyörű hétből.

Mi lesz velem?

Most még betegebb vagyok, mint voltam. Összeroskad a derekam, mindenem fájt. Nem tudtam, hogy hogy könyörögjek a Jó Istenhez, Hozzád, Jézusom, hogy segíts meg, nyugtasd meg a szívemet, hogy itt legyek, itt maradhassak. És senki ne szóljon hozzám. De följánltam az egész Magyarországot, följánltam a betegeket, a szenvedőket is, de Tégedet, Uram, Jézusom, a Te szolgádat. Tudtam, hogy nagyon sokat szenved mindenkiért, az egész világért, és ezért a rettenetes betegségért, az a sok beteg ember, amit elmondtak ott a tévében, úgy átéltem, hogy aranyos Marikám, most te ezekért is szenvedsz, ezekért is viszed a kereszted, és

hullik a véred, csak nem lássuk, de biztos vagyok benne, hogy véres az út, ahol haladsz. És annyira összetörtem a szívemet, hogy én egy hétig azt sem tudtam, hogy hányadán vagyok.

És nem mentem ki, csak bent maradtam. Nem akartam, hogy lássák, hogy fáj a szívem, és nem tudok normálisan még menni sem.

Hát ilyen volt ez az én otthoni bezártságom, Jézusom.

És köszönöm, hogy meghaltál értem, hogy elszenvedted a kínhalált. Ez is nagyon fáj, hogy nem tudtam akkor megköszönni Neked. De most nagyon nagy szeretettel borulok Eléd lélekben.

És köszönöm, hogy elvállaltad azt a nagy Keresztet, és viszed szó nélkül, és rendezed a családot, és mindenkinek helyt állsz, mindenkit elviselsz, mindenkit kiszolgál, még (...) ez a nagy csoda, hogy Te mindig talpon vagy. És mondtam az Úr Jézusnak: Uram Jézusom, áldd meg minden lépését, minden lélegzetvételt, mert ez egy ilyen hűséges szolgád. És ezt nem lehet csak úgy egyszerűen elmondani, mert az embernek a szíve összezsugorodik, amikor már lássa, hogy jössz, és jön a Te szolgád, és lássuk, hogy szenved. Már nem egyedül van.

Itt hányszor átéljük ezt a borzalmast.

Köszönöm Neked, Jézusom, hogy megmondhattam, hogy köszönöm, hogy itt lehetek. De bocsásd meg, hogy ez a radikális betegség haza szólított, mert olyan beteg volt a gyermekem, hogy a kis unokám is mondta, hogy nem mehetsz, Mama sehova.

Ez is úgy fáj, hogy hogy mondhasa, hogy én nem mehetek, mikor most itt elveszik a szabadságomat, a lélekszabadságomat?

És szót kellett fogadnom, becsukni az ajtót is, hogy ne hallják, ne lássák, mert mindig nálam volt a rózsafüzér, és hol könnyezve, hol leborulva imádkoztam, ha nem is voltam itt.

És nagyon köszönöm, Jézusom, hogy elnéző voltál velem szemben. De most ide jöttem, és nagyon nagy hálát adok ezért a Te Szentséges Szívednek.

Köszönöm szépen!

Egy zarándoktestvér:

Drága, Jó Jézusom! Én nagyon szépen megköszönöm a segítségnyújtásodat a zarándokutakkal kapcsolatban, amikor segítséget nyújtottál számomra, mikor mondtam, hogy: Uram, én ezt nem tudom megoldani, hogy nekem nincsen szállásom. Nem tudok beszélni horvátul. Megérteni megértek egy-két szót, meg, hogy ha valami kell, ezt el tudom intézni, de perfekt nem tudok beszélni, nem tudom elintézni, hogy szállásunk legyen. Tele van a két zarándokbusz. Én nagyon kérem most a segítségedet, és tudom, hogy meghallgatod, és tudom, hogy segítséget is nyújtasz számomra. És bocsánatot is kérek egyben, hogy ha így rosszul gondolkodom.

Azt mondtam két testvérnek is, akivel jöttünk ide a csütörtöki vagy keddi engesztelésekre, hogy: Ne azt nézzétek, hogy mi lesz holnap, vagy mi lesz holnapután, vagy mi lesz egy hónap múlva, hanem azt nézzétek, hogy már túl vagyunk két hónapon, vagy túl vagyunk három hónapon. Hiszen megmondta az Úr Jézus, hogy nehéz lesz. Három kakaslépés, vagy négy kakaslépés, nem tudjuk, hogy mennyire nehéz lesz, de ha bízunk és hiszünk, és megvan a hitünk, és az Úr Jézussal vagyunk, akkor segíteni fog, meghallgatja kéréseinket, és tovább tudunk haladni az úton Vele együtt.

Én most ebbe szeretném kérni a segítségedet, hogy tudom, hogy még messze van, én nagyon pozitívan állok hozzá, és én bízom benne, hogy el is fogunk jutni a két zarándokbusszal a Szűzanyához, Égi Édesanyánkhoz, mert Neki szüksége van rá, hogy ott legyünk, és én bízom benne, hogy nem is mondják vissza a testvérek az utakat.

Nagyon sok segítséget kaptam. Amikor Izraelbe mentünk, akkor is meghallgattad a kérésünket, láttad, ott ültem az oltár előtt a lépcsőn, és mondtam, mikor a jelenésnek vége volt, Mária szolgád megkérdezte, hogy én most mit ülök ott? Hát, tudod, Marikám, egy forintunk nincs az útra. De ha az Úr Jézus azt mondta, hogy ott leszünk, akkor írjal föl, és ott leszünk. És akkor is meghallgattad a kérésünket, és el tudtunk menni a zarándokútra, és ott voltunk.

És amikor édesapám meghalt, és azt a csodálatos kegyelmi ajándékot, ami kaptunk Édesanyád által és Általad, hogy elviszi Magával. A mai napig tudom, és ez így van, és ezért is bocsánatot kérek, hogy nem koptatom a temetőküszöböt, mert az én édesapám nem a temetőben van, hanem ott van föld, Mellettetek, és vigyáztok ránk, és segít nekünk onnan fönről a földi életünket tovább egyengetni.

Köszönöm szépen!

Egy zárandoktestvér:

Imádott Jézusom!

Nem tudok megszólalni, mert mikor mondtátok, hogy tartsuk be a földi törvényeket, és én se tudtam itt lenni, nem tudtam teljesíteni az igenemet. Nagyon-nagyon fáj. Ezért bocsánatot kérek. Otthon próbáltam elvégezni úgy a délutánit, ahogy itt szoktam. De az nem olyan. Tiszta szívemmel itt voltam, de éjjel már nem bírtam fent lenni, akárhogy szerettem volna. elálmosodtam, nem tudtam úgy teljesíteni, ahogy kellett volna.

S most azt gondoltam a mai nap, hogy legyen, ami lesz, elindulok. Ha fölvesznek a buszra, vagy ne vesznek föl, nem bánom, akkor is jövök.

Köszönöm szépen.

Bocsáss meg nekem.

Nem tudok mást mondani.

Egy zárandoktestvér:

Azt mondtad, Uram, Jézus, hogy a hellyel kapcsolatos tanúságtételt szeretnéd hallani. Én a családtagokon kívül az vagyok, aki a legrégebb óta ismerem a Máriát. Én ismerem huszoneves korától, amikor a társaságban két szót nem szólt, ő volt az, aki némán ült, miközben mindenki beszélgetett, hülyéskedett, tehát régóta ismerem. És azt hiszem, hogy ezért is volt nekem nehéz elfogadnom, amikor ez az egész Sükösd kezdődött. És köszönöm azt, hogy sok év után és sok személyes kegyelem megtapasztalása után úgy érzem, hogy erősödött a hitem, de soha nem elég erős. Nekem is voltak olyanok, amikor, emlékszel, Uram, Jézus, megkérdeztem Tőled, hogy ezt hogy, ezt hogy? Hogy lehet, hogy ez talán, ez talán akkora kereszt, amit nem bírok elhordozni.

Köszönöm, Uram, Jézus, hogy el tudtam hordozni ezt a keresztet.

És köszönöm azt, hogy a gyerekemmel is olyan hitet tapasztaltam meg, amiért imádkoztam nagyon régóta. Tudod jól, hogy miért. Szép családi életéért, ami eddig még nem úgy van, de kapott egy olyan hitet, ami, úgy gondolom, hogy sokkal-sokkal többet ér minden személyes földi boldogságnál, amit nagyon köszönök, Uram, Jézus.

Egy zárandoktestvér:

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Uram, Jézusom, köszönöm Neked, hogy kiválasztottál engemet is. Én elejétől fogva jövök ide, erre a helyre. Eleinte én se tudtam, hogy hova jövök, nem értettem én ezt az egészet. Énnekem fejfájásom volt nagyon sokszor, úgy, hogy orvosnál kötöttem ki. És bíztam ebben. És akkor jöttem rá erre, hogy nemcsak testből vagyunk mi, hanem lélekből is, mert azt itt mondta az Úr Jézus is, hogy a lélek is fontos, de a test is nagyon fontos. És akkor utána, ahogy jöttem, jöttem, én mindig éreztem, hogy jó helyen járok, úgy, hogy nem is kételkedtem én benne.

Otthon én, amikor elkezdtem járni, mondtam a férjemnek is, és mondtam ezeket a tanításokat, amit kaptunk itt, ezeket a sok tanítást, ő elhitte. Akkor utána ő is eljött velem, amikor bírt, akkor el tudott jönni ő is. Utána lett öneki egy nagyon nagy betegsége, akkor elég sokáig nem tudott jönni.

Két évet én is kihagytam, mivel, hogy anyukámat otthon gondoztam.

Utána ezek, amikor már bejöttek ezek a fájdalmak meg a golgotai átélések, hogy ha tudom, hogy az Úr Jézus nagyon sokat szenvedett érettünk. És szeretettel vállalta ezt a keresztutat, és én is próbálom azt szeretettel elfogadni, az én életemet, mert sokszor nem könnyű nekem se.

De bízom Benne, és bízok a családomban is, hogy elfogadnak így. ahogy vagyok, ahogy ide jövök.

Köszönöm szépen!

Egy zarándoktestvér:

Uram, Jézus Krisztus!

Én a többiekhez mérten szinte meg se merek szólalni, hiszen itt a kezdet kezdetétől jelen lévő vagyok itt, és mérhetetlen nagy hittel és mérhetetlen nagy szeretettel, ami persze nekem is részem, de én agyon rég, tehát nem olyan régóta jöttem először Sükösdre. Nem olyan régen szólítottál fel engem egyszer tanúságtételre, akkor is elmondtam, hogy tíz évvel ezelőtt jöttem először ide, amikor a férjem meghalt, és akkor tapasztaltam meg Sükösdnek a varázsát, azt a mérhetetlen szeretetet, amit én akkor éreztem, amit, Jézus Krisztus, irányomban kifejtettél, amellett, hogy a férjem előtte halt meg pár nappal, mégis úgy éreztem, hogy nagyon szeretlek, és végtelen, nagy szeretetet és vigasztalást kaptam.

Nagyon sokat tanultam itt a Sükösd-i Közösségtől, nagyon sokat ettől a mérhetetlen nagy hittől és szeretettől, amit a Közösség tagjaitól tapasztaltam. És nagyon sok kegyelmet kaptam azóta, amióta ide járok, és ide jöttem, és Jézus Krisztus Urunk meghallgatott engem, és a hívását elfogadtam.

Köszönöm, hogy itt lehettem. Köszönöm, hogy meghívtál engem, és köszönöm azt a szeretetet, és persze, amit kaptam Tőled, és persze, nekem még nagyon-nagyon sok tanulnivalóm van.

Köszönöm!

Egy zarándoktestvér:

Édes Jézusom! Én majdnem a kezdetektől járok ide. Először úgy hoztak el engem, hogy nézzem meg, hogy mit gondolok erről a helyről, hogy igaz-e, ami itt történik. És az elején többször volt olyan, amikor úgy éreztem, hogy menekülni kell innen, menjél el innen, menj ki innen.

És azt mondtam, nem, nem, nem, én maradok. Ha nehéz is lesz, maradok.

Utána minden megváltozott, és az ember repült ide. És, szerintem, akik itt vannak, azok tudják, hogy mit jelent, amikor azt mondja az ember, hogy lángolt a szívünk, amikor itt vagyunk, hogy egyszerűen ez egy csoda, hogy annyi kegyelmet adsz, annyi megtapasztalást, hogy tudja az ember, hogy minden igaz, hogy itt szeretet van, hogy hányszor elestem, és fölemeltél, és soha, de soha nem hagytál el úgy, ahogy itt megmondtad, és megmutattad nekem az elhunyt férjemet, hogy jól van. Itt annyi mindent kaptam, az ostorcsapástól a bűneim bocsánatáig. Én mindent csak köszönök Neked.

És bocsánatot kérek azért a sok megbántásért, amit Irányodba tettem.

Ezt szeretném mondani, és hogy remélem, hogy nagyon sokáig lehetőségem lesz nekem is ide jönni, és másokat is ide hozni Hozzád. Mert emlékszem, amikor a barátnóm depressziós volt, elhoztam, ide jöttél hozzá, összeesett, és kigyógyult a depressziójából. Igaz, hogy nem jött többet, de tudom, hogy meggyógyítottad őt.

Ez is egy akkora kegyelem volt!

Köszönöm a családomat, mert mindenki megtért a családból. Köszönöm, hogy ők is eljöttek ide, bár tudom, hogy még sok utat és sok imát kell elmondani értük, hogy megtérjenek igazán, és megértsék, hogy mennyire fontos, mennyire fontos a Hozzád való ragaszkodás és hit.

Én csak annyit szeretnék, hogy szeretlek Téged, Édes Jézusom!

Egy zarándoktestvér:

Drága Jézusom! Én még fiatal versenyző vagyok, alig tíz éve járok, lehet, hogy még annyi se. De mindig röpi ide Hozzád, Hozzád, mindig öröm megérkezni, Loncika, ahogy átölel, meg mindenki rám mosolyog, és örülnek, hogy na, egy kicsit szebbé tesszük az estét.

Köszönöm ezt a talentumot, hogy hangot adtál nekem, hogy tudok gitározni. Úgy érzem, az egész életem arra futott ki, hogy én itt zenélhessek. Zenei általánosba jártam, énekkarokba

jártam, van egy kórusom, amit viszek. De hogy mindez azért van, hogy én gyakoroljak azért, hogy aztán itt egyedül is ki tudjak állni, mert könnyebb azért úgy zenélni, hogy még másik négy gitáros mellettem van, meg tizenkét lány mögöttem, és viszik.

Kérted, hogy az itteni tapasztalás. engem is fölkertek, olyan két év volt, amikor oda jöttél hozzám, hogy nem lennék-e egy bástya. Azóta is emlegetem mindenkinek, hogy nekem majd kiszakadtak a kezeim. Utána akárhogy fogtam, csúszott ki, és fehéredett el a kezem.

És köszönöm ezt a megtapasztalást.

Tavaly ide szóltam telefonon: „Marika, imádkozzatok értem, mert ugye, mi a szomszédból kapjuk a termálvizet, és azt mondták, hogy október 15-tel vége.” Viszont, azóta is folyik a víz. Nem tudom, hogyan, hogy gondolták meg magukat, de azóta is vagyunk. Úgy érzem, hogy a Jó Isten hordoz a tenyerén, engem is, a családomat is. És élünk. Tönkrement az egész gazdaság tavaly, mert lerágta az atka. Vissza kellett tizenkét föliát vágni, sátor szegfűt, akkor más hordta ezerral a virágot, minekünk nem volt, de hát kevesebb volt a virág, elmentek a munkások is, mint ahogy most sincsenek nagyon, de megvagyunk. Kölcsön autóval jár, minden autó kiment alólunk, mégis mindig volt egy, amivel, kölcsön kaptunk. És azt hittük, már rosszabb nem lesz. Mindig volt rosszabb, de mindig annyi volt, amennyi kellett a túléléshez.

Köszönöm, Uram, hogy itt lehetek, szólhattam.

Egy zarándoktestvér:

(...) én szóltam, Uram. Te tudod, szomorú a szívem. Nehéz ez a mai nap. De Te erőt adsz mindig, mindig megvigasztalsz. És köszönöm, hogy itt lehetek, hogy szolgálhatok, Uram. Teszem a dolgom, amit kell, hogy Neked szolgálhassak, Uram, és a Szűzanyának. Csak erőt adj a mindennapokban is, mert nehéz az elfogadás, hogy ilyen hirtelen szólítottad el. Bocsáss meg nekem, de te látod a szívem. Próbálok erős lenni, mert megerősítesz. De azért elcsüggedek nagyon sokszor, mert azért ezt elfogadni nagyon nehéz. Továbbra is kérem az erőt, a kitartást, hogy mindig itt lehessenek Mária mellett, és Melletted, Uram és a Szűzanya mellett, hogy tudjam a szolgálatomat teljesíteni, ahogyan Te várod, és a Szűzanya várja tőlem.

Köszönöm, hogy szólhattam.

Egy zarándoktestvér:

Hát elég sok minden kering a fejemben. Érdekes, hogy, ugye, pap testvér által vagyok itt, még hozzá a Máriás Papi Mozgalom által. Ide elsősorban Rédei János atyát kell megemlítenem, aki, ugye, beszélt arról, hogy ő júliusban szokott jönni, és nem biztos, hogy bírja, tehát János atya nekem szokott segíteni, s azt mondta, hogy ha esetleg nincs pap, akkor szólhat-e, vagy megadhatja-e az elérhetőségemet.

S, ugye, így kerültem ide.

Hirtelen ember vagyok. Úgy gondolom, hogy elég határozott is, de mindig arra törekszem, hogy tökéletes nem tudok lenni egyáltalán, de azt, hogy figyelni, és megpróbálni megnyílni arra, amit Te akarsz, vagy amit Te szeretnél, ahogy Te szeretnél. És én csak annyit tudok mondani, vagy annyit mondanék, hogy egy közösség, ez nagyon fontos, az a közösség mit akar, hogy akar, nagyon jó, hogy figyelmeztetted őket, hogy amint mondtad, hogy komolytalanok. Mert ez így van, mindannyiunkban van egy fajta komolytalanság, éppen azért, mert nem látunk annyira, nem tapasztalunk annyira. Te adod a kegyelmet ahhoz, hogy higgyünk is, ez a hit mennyire mélyül el, mennyire tudjuk megvalósítani azt, hogy engedjük, feltáruljon a szívünk, megnyíljon a szívünk Feléd. Ez nagyon nehéz. De ebben azért tud segíteni éppen azért, mert Te egyre mélyebben akarsz segíteni bennünket abban, hogy megértsük, mit jelent az, hogy szenvedés, mennyire fontos az, hogy az emberi tud, mennyire fontos az is, ugye, az elhangzottak folytán, hogy Te csak annyit engedsz meg nekünk, amennyit elbírnak. adsz kegyelmet ahhoz, hogy elbírnak a szenvedést, ne féljünk tőle, ne utasítsuk el, ne legyünk mérgesek akkor, hogy ha ér bennünket a kereszt, a megpróbáltatás. És éppen azért, mert örömet

is adsz, és azt is mennyire nehéz elfogadni, mert lehet, hogy olyan természetes dolog az, ami az öröm forrása lehet, és olyan félvállról nézzük csak, tekintjük az.

Nagyon sok esetben én sok mindentől futottam, éppen, amikor, ugye, elkezdtek az együttlétünket itt a sátorban, akkor, amikor leültem, nem szeretek egyébként a fő helyekre ülni, de akkor azt gondoltam, hogy én akkor most a püspök vagyok. De így előjött, viccesen, egy kicsit gondoltam is arra, hogy, ugye, milyen vicces lenne, amikor püspöki ornátusban bejőnnék, hogy venné le Éva a fejéről a süveget. De, na, mindegy. Szóval visszatérve arra. Két dolog jutott akkor eszembe: nem helyeznék senkit, és a szembesítés. Tehát az, hogy ha valakinek valami baja van, például az egyik papommal, akkor jöjjön be az az ember is, vagy a közösség nevében jöjjenek be, az a pap is üljön oda mellém, az emberek is üljenek, és beszéljük meg. Mert általában az a legnagyobb probléma, ami az én problémám is, meg, ami Mária, a te problémád is volt, ugye, a beszéd, a beszéd, a beszéd, a beszéd, hogy mennyit kell beszélni, minek kell beszélni, hogy kell beszélni, nem szeretek beszélni.

Úgy, hogy van ilyen közös vonásunk is, nem nagyon szeretek beszélni, de azért törekszem arra, hogy, habár nem vagyok tökéletes, mégis Krisztus Urunk papja legyek, a Te papod legyek. Köszönöm.

Egy zarándoktestvér:

Én köszönöm szépen, hogy részese lehetek huszónhét éve ennek a csodának, ami itt történik. Én sükösi vagyok, és én általában biciklivel járok ide. Néha nagyon fáradt vagyok, de ahogy kijövök az utcára, és elindulok, mint hogyha röpnél, úgy érzem. És ezt a szeretetet, ezt sehol, sehol az égvilágon nem tapasztaltam még meg, ami itt van. És nagyon sajnálom, hogy a sükösdiek így állnak hozzá a dologhoz, hogy nem jönnek. De én a végtelenségig szeretnék kitartani az Úr Jézus mellett is, és a Marika mellett is. és szeretném, ha ebbe, tehát a hitemet megerősítné, hogy ebbe segítsen az Úr Jézus.

Köszönöm.

Egy zarándoktestvér:

Dicsérettessék az Úr Jézus Krisztus!

Imádtok, Édes Jézus Krisztusom! Köszönöm, hogy felemeltél a porból. Oly sokszor, életem folyamán, mióta ide járok, huszónhét év óta, ez oly csodálatosan követi az életemet, mert mindig elgondoltam, hogy Te hogy találtál rám? És ha Te rám találtál, akkor az nekem az egész életemet átváltoztatod, és tudom, hogy végig velem vagy, kísérsz az életutamon, életpályámon. Csodálatos volt a Rád találás, mikor ide érkeztem. Először is az édesanyám érkezett ide. És a család ide küldött, hogy feltétlenül és gyorsan érkezsem meg – vidéki városban laktam akkor, távol –, azonnal érkezsem haza, mert nagy baj történt az édesanyámmal, gond van az értelmével, a tudatával, hogy nézzek utána, mert itt nagyon nagy baj van.

Hát a nagy baj az volt, Édes Jézusom, hogy rátalált e csodálatos helyre, és én elkísértem őt. És én azóta itt maradtam. Mert az első naptól, órától kezdve éreztem annak a csodának, a kegyelemnek az érintését, hogy itt valami nagyon-nagyon különleges dolog történt. És amikor tehettem, igyekeztem, és jöttem a távoli városból.

A férjem mindig meg volt illetődve, hogy mi ez az indulás, mi ez a jövetel, nekem, hogy jönni kell. Annyira vágytam e helyre! Elindultunk a személyautóval, és a késő éjszakában érkezünk, és oly dolog történt, hogy teljesen kialudt a lámpánk, megállt az autó, se előre, se hátra a mélységes sötétségben, és attól féltünk, hogy bármely autó belénk rohanhat. Én rögtön tudtam, hogy béke van a szívemben, és azonnal hívtam a Mihálykát. A férjem aggódva osztotta-szorozta a gondolatait, én csak imádkoztam, és hívtam a Drága Mihálykát, hogy segítsen, hogy én ide érhessek e csodálatos helyre, hogy részese lehessen, hogy itt tudjak a testvérekkel imádkozni, mert tudtam, hogy ez a bárka, ami itt van, ez egy csoda, és nekem ide kell érni. De a félelem, ami akkor volt ott a nagy vaksötét éjszakában, egyszer csak megállt egy autó, kiszállt belőle egy egyén, és, Imádtok Uram, oly testvér volt, akinek trélerje volt. Tehát a Mihályka

abban a pillanatban ügyintézték, és már vontattak, és hoztak ide bennünket. Tehát így is ide érkeztem, Drága, Jó Uram.

És ahogy múltak az évek, jöttek a problémák, jöttek a nehézségek, de a Te kegyelmed mindig működött, és megnyitottad a szívemet, tanítottad, hogy hogy kell megnyitni a szívemet. A sok nehézség, a sok probléma, ami akkor körülvett, úgy tudtam elfogadni, hogy a Te ölelő szereteted átölelt.

És akkor jött az első betegsége, amit én kegyelemnek nevezek, mert az is mérhetetlenül átváltoztatta az életemet. Jött ez a komoly rák, de átvészelted, és átvészelted a Te békéddel, a szeretetteddel és ennek a Közösségnek a csodálatos szeretetével és imájával. És úgy tudtam, és meggyógyultam! És én mérhetetlenül boldog vagyok, mert tudom, hogy az imának az ereje, az imának a csodája gyógyított meg. És tudtam, hogy amikor a sugárkezelésen is voltam, hogy hívtam a drága angyalaidat, hogy építsék a sejtjeimet, hogy újból életképessé váljanak.

Aztán múlt az idő, jöttek a nehézségek, Imádott, Jó Uram, és elszólítottad az én kisfiamat. Drága, Jó Uram, szeretném most megköszönni Neked azt a mérhetetlen kegyelmet és szeretetet, amit akkor reám árasztottál. Mert ami a szívemben akkor élt, az elengedés és az elfogadás, ahogy Te tanítottál Mária szolgád által, a test- és a lélekről. És milyen csodálatos volt, hogy én ezt tudtam, hogy most, most mi is történik. És könnyebb volt az elfogadás. És tudtam, Imádott, Jó Uram, hogy biztos, ennek így kellett lenni. Nem kérdeztem a miértjét, mert azt nem lehet kérdezni. De tudom, hogy ő már a Mennyei Hazában, a mérhetetlen boldogságban Nálatok van, hisz mindig az vigasztalt, hogy ő már oda ért, a kisfiam, de előtte még itt az út. És én boldog vagyok, hogy imádkozhatom, és követhetem majd, talán, őt is.

Drága, Jó Jézusom! A jelen időben szívem alázatával és mérhetetlen szeretetével ismét hálát adok Neked, mert Te most tudod, hogy most ismét elért, újból, egy ilyen komoly betegség. De nem kérdezem a miértjét, mert biztos, hogy ennek is megvan az oka. Én felajánlom minden szenvedésemet, minden nehézségemet, felajánlom a lelkekért, a Földgolyóért, a világért, a jelen lévő vírusért, a lelkekért, a lelkek megmentéséért. Ó, Édes, Imádott Uram! Olyan sok mindenért fel lehet ajánlani, és mindig olyan mérhetetlen hálát érzek, hogy én ezt megtehetem, hogy én ezt Neked átadhatom. És viszont a Te kegyelmeid csodálatosan működnek.

A doktornő, amikor velem találkozott, úgy jelezte, hogy gyógyíthatatlan vagyok. De az elmúlt napokban, amikor rám néztek a klinikán, megkérdezték, hogy én ilyen jól vagyok? De nem, mert legszívesebben mondtam: Igen, az imának az ereje, Jó, a gyógyszerek is jelen vannak, de bennem van a bizalom, a hit kegyelme, a hit békéje, a hit alázata. És ez a csodálatos kis Közösség, ahol én itt jelen vagyok, és már hosszú idő óta nem tudtam itt lenni. De mindig jöttek a telefonok, a drága testvérek, akik jelezték, hogy: Katikám, olyan szépen fel lettél ajánlva, és a többi beteg, a győri testvérünk is, akiért én is imádkozom, mert hisz most majdnem egy cipőben jártunk. És én tudom, hogy, ahogy működik most is bennem, a sejtjeim, ahogy épülnek, és Te figyelsz rám, Édes, Jó Uram.

És köszönöm, hogy mindennek úgy kell történnie, ahogy Ti akarjátok. És köszönöm, hogy megadod a szívemben, hogy ezt el tudom fogadni, hogy béke legyen bennem, szeretet legyen, mérhetetlen alázatos hála.

És köszönöm, hogy most olyan jól érzem magam, hogy el tudtam már jönni, hogy itt tudtam lenni e csodálatos napon. Már annyira vágytam, és vágytam a testvérek után.

És szeretném megköszönni Mária szolgádnak és minden egyes testvéremnek, kik most itt vannak és nincsenek, hogy érezhetem, hogy imádkoztak, ha csak egy fohászt is küldtek értünk, a betegekért, kik most betegeskedünk, és bízunk, hogy meggyógyulunk. És bízom e kegyelem csodájában, bízom e csodálatos kegyelmi bárkában, ahol itt vagyunk.

És köszönöm, hogy szólhattam és hálát adok, és köszönetet nyújthatok Felétek.

Köszönöm, Édes, Jó Atyámnak, köszönöm a Szűzanyának, hogy segített. És köszönöm, hogy átöleltetek, amikor otthon a magányomban vagy a nehézségeimben imádkozom. S mikor át

tudom élni, mikor oda tudok figyelni, amikor nem szétszórtak a gondolataim, hogy az átélt imával tudlak köszönten Benneteket.

Köszönöm, Drága, Jó Jézusom, hogy figyelsz az édesanyámra is, hogy ő is már úgy vágyódik e helyre, de talán elérkezik az az idő.

Köszönöm, hogy szólhattam, és hála és dicsőség legyen!

Dicsértessék az Úr Jézus Krisztus!

Egy zarándoktestvér:

Köszönöm, Uram, Jézusom, hogy mostanában többször fölhívod a figyelmünket arra a tanításodra, hogy kiemeltél bennünket az út porából, és csiszolgatsz, és irányítgatsz bennünket az úton. És végiggondoltam, hogy ez az én életemben hogy is zajlott le, hogy az én kezemet hogy fogta, a nem hívó kezemet hogy fogta meg az Úr Jézus, hogy idáig eljutottam, Sükösdig eljutottam, és innen eljutottam az Atya házába.

Én nem kaptam vallásos nevelést, jócskán benne jártam már az időben, amikor egyszer csak fölfigyeltem arra, vasárnaponként, amikor dolgoztam a háziiorvosi ügyeleten, hogy a kálvária kápolnának szól a harangja. És jött egy olyan érzés, hogy nekem oda kell rohanni, ahol ez a harang szól. De hát dolgoztam, nem rohanhattam oda.

Akkor egy idő után vettem a bátorságot, és benézegettem munkából haza menet, reggel, mert, ugye, éjszakai ügyelet is volt, reggel benéztem a templomba, hogy ott mi történik, hogy ott mit csinálnak egyáltalán. És amikor ezek a küzdelmek zajlottak bennem, a kollégánóm egyszer elhozott engem Sükösdre. És eleinte nem tudtam, mit kezdeni a dologgal, aztán elkezdtem szorgalmasan ide járogatni, és majd később jött ez a tanítás, hogy „kiemeltelek az út porából, és csiszolok állandóan”. És ezzel a csiszolgatással most ott tartok, hogy fölfigyelek még civil társaságban is az olyan emberekre, akik tanúságot tesznek.

Múltkor, például, egy névnapon, az egyik asszony egy olyan csodálatos tanúságot tett, hogy azt nem lehet elmondani.

Vagy, például, olyankor találok bekapcsolni a televíziót, amikor Csókay András tanúságot tesz.

Vagy a híres hegedűművész, aki járja a világot, igyekszik minden országban kedveskedni, ahol éppen vendégszerepel egy saját zeneszámmal, és éppen Lengyelországban jár, és megdicséri a lengyeleket, megénekelte őket ezzel a népszerű zeneszámmal előbb, mielőtt ők elkezdenék játszani, és megdicséri őket, hogy látszik, hogy „sokat jártok templomba, mert nagyon szépen tudtok együtt énekelni”. Ugyanúgy, mint ahogy mi itt nagyon szépen tudunk együtt imádkozni.

Vagy olvastam régebben az egyik nagy történelmi személyiségünkről az életrajzi regényét, és az idén újra olvastam, mert valami, úgy éreztem, hogy hiányzik belőle, vagy valamire kíváncsi vagyok, és újra olvasom. És találok benne egy olyan részt, hogy gyerekkorában egy nagyon kedvezőtlen döntést hoztak a számára. Van egy szerzetes nevelője meg egy civil nevelője. A szerzetes nevelője ordít és dühöng, a váruddvaron szidja a döntéshozót, hogy hogy lehetett erre a gyerekekre hiába, fejedelmi sarj, hogy lehetett ilyen döntést hozni, és megjegyzi, úgy melleleg, az író, hogy senki nem figyelt oda rá, hogy a páter meg közben beosont a kápolnába. És ahogy a Gyuri testvér az előbb elmondta, hogy folyik a termálvíz, nem tudja, hogy hogyan, de folyik a termálvíz. És nem tudni, hogy hogyan, a döntéshozó egyszer csak, egyik pillanatról a másikra, megváltoztatja a döntését, kedvezően, és ekkor lép ki a páter a kápolnából, aki eddig imádkozott a kedvező döntésért, nyilván.

Vagy, például, szeretek eljárni kulturális rendezvényekre a városunkba, és szinte mindig kifogok olyan történelmi, irodalmi, zenei, festészeti előadásokat, ahol az előadónak legalább egy tanúságtevő mondata elhangzik ebben az előadásban, ami teljesen civil dolog.

És imádkozom is sokat, hogy minél több ilyen civil előadót küldjön nekünk az Úr Jézus, aki tanúságot is tud tenni, és megpróbál a Jó Isten felé vezetni bennünket. És ezt a látásmódot

és hallást szeretném most az Úr Jézusnak megköszönni, hogy ezt egyre inkább erősíti bennem, merem azt mondani, hogy a hitemet egyre jobban erősíti és acélozza.

Köszönöm szépen.

Egy zarándoktestvér:

Drága Jézusom, nagyon köszönöm, hogy itt lehetek ebben a gyönyörű Közösségben az aranyos testvérekkel, ahol kézen fogható a szeretet, és ez a tanításod, hogy: Ne féljeteK, hogy itt van körülöttünk ez a rengeteg minden, amivel ránk zúdítják. És hogy: Ne féljeteK, hogy bennünk van, hogy: Ne féljeteK, és hogy velünk vagy. A tenyereden hordozol bennünket, és ha ebbe belekapaszkodunk, és hiszünk benne, és a hitünket Te erősíted, tartod, akkor tényleg ne féljünk. Ne féljünk. Ne féljünk felvállalni Sükösdöt, ne féljünk a testvéreinket felvállalni, a hitünket, hogy az Isten, Ő a győztes. Tehát lehet bármit mondani, meg lehet bármivel, vagy megdobálnak bennünket sárral a hitünk miatt. De Te vagy a győztes, Te vagy a Király, Te vagy a Mindenség Ura. És ennél gyönyörűbb dolog nincs a világon.

Köszönöm!

Köszönöm a hitemet.

Egy zarándoktestvér:

Drága, Jó Istenem! Emlékszem, még huszonhét évvel ezelőtt, amikor a csoda történt, mert nekünk is ez egy olyan fura dolog volt, amikor Mária megkapta ezt a kegyelmet, és kiválasztott lett, hogy... Tulajdonképpen én is a családhoz tartozom, de nem is nagyon tudtuk, hogy mit kezdjünk vele, ezzel a dologgal. És akkor jöttek az emberek, és imádkoztunk, meg megkapták a szép énekeket, és mondja az Úr Jézus, hogy itt bizony nem lehet a szabad ég alatt, akkor muszáj sátort húzni. Akkor a feléig, a karóig meg is építették a sátort, és utána jöttünk, elejében én is még sokkal többet itt voltam, utána már ritkábban, olyan volt a munkahelyem, hogy nem nagyon tudtam elszabadulni. Utána örültem, hogy – most már nyugdíjas vagyok, már több, mint két éve, három, de sajnos most meg az anyósom ápolásra szorul, ott van nálam, most is úgy van, hogy szól a telefon, akkor már szaladok. Nagyon sajnáltam, hogy az egész keresztút alatt, a böjt alatt nem tudtam itt lenni, de lélekben nagyon sokszor itt voltam, meg azért a Mamáékkel többször beszélünk Skype-on, mindig elmesélték, na, most mi volt, most mik voltak a tanítások. Úgy, hogy azért nagyon sokszor én lélekben itt vagyok, ha így nem is nagyon tudok eljönni. De a kezdetből emlékszem a sok arcokra, vannak újak is, akiket azért látásból már ismerek, de itt a régi magok, akik, úgy mondva, az első emberkéK, akik jöttek ide, és azok még mindig itt vannak, ez egy olyan csodálatos dolog, hogy az ember már itt van, akkor szabályosan egy olyan örömmérvés fut át rajta, hogy ezt el se lehet úgy mondani. Nagyon örülök, hogy amikor ritkán, de el tudok jönni.

Nem tudok mást, hogy mit mondjak. De jó érzés ide jönni, és az, hogy tulajdonképpen nálunk, ahol... Itt cseperedtem, itt nőttem fel, hogy ide pottyant ez a dolog az Égből, egyszerűen olyan hihetetlennek tűnik, de ez így van.

A Máriának vagyok a sógornője.

Köszönöm szépen.

Egy zarándoktestvér:

Köszönöm, Uram, hogy szólítottál engem is.

Hát én megköszönöm, hogy a mi családunkból választottad ki Máriát, hogy ide tartozunk. És hát a kezdettől fogva én mindig vele voltam, akárhova mentünk, mikor megkapta a kegyelmet is, elmondta, ő látta, hogy mi volt, és akkor én mindig – nem volt, ami fölvegye, ugye –, mindig én kérdeztem, hogy most mit láttál, most mi volt? És akkor elmondta, hogy most a gömböt látta, most ezeket látta, és akkor, hát bizony elég sokáig volt akkor is a földön, mikor megkapta legelőször. Nem bírt fölkelni, már amint mondta is, hogy a busz már nem várt, mert már mindenki elment, de ő még mindig nem bírt fölkelni. És akkor, mikor haza mentünk, hát nagy öröm volt utána, rájöttek, hogy milyen kegyelmet kapott, és utána is többször. Többször

jöttek az üzenetek, nap mint nap, mindig újdonságokat kaptunk. És hát tanította őket is, meg őáltala minket is. Úgy, hogy. Hát, akkor még nem tudtuk, hogy hogy is kezeljük ezt a helyzetet, mert hát, ugye, mindig jöttek az emberek, mindig jöttek. S azt mondja az Úr Jézus: Találjatok már magatoknak olyan napot, hogy melyik napon kell összejönni. Mert, mikor megvolt az ebéd, már nem is tudtam elpakolni, már jöttek, még világosan. És éjfél után is itt voltak, mert mindig várták a jelenést. Mert azt meg kellett várni.

Hát volt olyan is, amikor már nem győzték várni a testvérek, el is mentek. De alig értek a kapuig, akkor már megjött az Úr, és akkor jöttek vissza, figyelték, hogy mit mond. Nap mint nap adta az üzeneteket. És hát mindig az ágyban is, ha szólt a Zoli, hogy: „Gyertek, jelenés van!”, mindig szerettem ott lenni.

De viszont, mint ahogy mondta is, nem tudtam megtartani a gondolatban, mert nem rám tartozott, hanem majd az Úr elmondja másnap. Akkor rájöttem, hogy persze, ezt nem nekem. Hiába számoltam azt az ötfélét, hogy ezt nem felejttem el, mégis elfelejtettem, mert ezt az Úr így akarta.

És hát, bizony, nagyon jó érzés volt, sok segítséget kaptunk. Persze, volt sok-sok megpróbáltatás is, de mindig kérve az Urat, mindig segített, és mindig jóvá tette. Most is nagy-nagy megpróbáltatásban volt részünk, már tavaly óta is, a víz tönkrement. Mindenféle eszközök most mentek tönkre, úgy, hogy nagyon ki vagyunk szorítva anyagilag is, de bízunk abban, hogy Úr Jézus segít, mint mindig is segített. És hát reméljük a legjobbakat. Most is azt mondta: Ne féljete, Én segítek, csak imádkozzatok. És én csak imádkozok, mindenkiért imádkozok, mert mondják: most értem is. És én mindenkiért imádkozok, és bízom abban, hogy majd jóra fordul minden, mint eddig is volt.

Köszönöm szépen.

Egy zárándoktestvér:

Én egyelőre csak annyit tudok mondani, hogy mindenkitől irigylem, hogy ilyen sokat tudnak beszélni, de én nagyon rövid leszek. Nagyon örülök annak, hogy a Marika ide került, nem gondoltunk ilyenre, hogy valami történik.

Hogy mondjam?

Kevés beszédünek ismertük. Azért mondták, már többször meg van említve, hogy mikor Loncika után arról volt szó, az Úr Jézus mondta, hogy majd a Marika is fog beszélni. Erre mondtam, hogy: Erre befizetek.

Most már ő nagyon sokat tud beszélni, én meg annál kevesebbet. De nagyon örülök annak, hogy az Úr Jézus pont ide jött, erre a területre, és gondolom, az egész községben annyi ima nem hangzik el másik háznál, mint nálunk.

Köszönöm szépen.

Az előbbi testvér:

Még azt elfelejtettem mondani, hogy ahogy őket megbántották, hogy nem hittek neki, úgy minket is. Mi boltban dolgoztunk, és sok embert ismertünk. Aztán, mikor ez a kegyelem volt, úgy néztek ránk, mint a leprásra. És akkor köszönök nekik, nem fogadják. Azt hittem, nem hallja, de hallotta. Nem szóltak hozzánk. Nem szóltak, mert nekünk ez volt itten, és nem hittek benne. De hát azután már, ugye, megnyugodtunk, és nem törődünk vele, hogy miket gondolnak.

Most már rájöttek azok is, hogy nekünk volt igazunk, és már azért...

Egy korábban felszólaló zárándoktestvér átveszi a szót:

Mert azt mondta az Úr, hogy ha igaz, akkor megmarad, ha nem igaz, akkor elvész. Tehát megmaradt.

A zárándoktestvér:

Hát a pap is ezt mondta, az itteni pap, hogy... Azt mondta, mikor bementünk a plébániára, mondtuk, hogy a Marika mit kapott, akkor azt mondta:

– Hát majd két év eldönti. Ha igaz, akkor megmarad. Ha két év után nem marad meg, akkor nem igaz.

De hát igaz volt, mert már huszónhét éve, hogy ebben élünk.

Köszönjük az Úrnak ezt a kegyelmet, mert e nélkül nem tudnánk létezni. Nagyon hiányozni.

A korábban felszólaló testvér ismét átveszi a szót:

Az biztos. Az biztos, hogy a Mamáékban ez tartja az életet még, a lelket.

A zarándoktestvér:

Igen. És nagyon köszönjük, hogy eddig is megértük ezt a napokat. Mert voltunk fiatalok is, akkor jobban bírtuk az iramot, de most már egy kicsit lankolunk, de azért még mindig benne vagyunk a témában, ha nem testileg, lelkileg.

Egy másik, szintén korábban beszélő zarándoktestvér:

De még mindig örülünk annak, hogy ha jönnek ide imádkozni, mert kevés ház az, ahol így lehet fogadni. Mindig az a lényeg, hogy jöjjenek, és imádkozzunk együtt.

A zarándoktestvér:

Még most is, amikor „karanténban” vagyunk.

Egy zarándoktestvér:

Drága Jézusom, az előbb, mikor arról volt szó, hogy kell beszélni itt, mondtam, hogy: Úh, én ezt annyira nem bírom, mert annyi mindent kéne mondani, de mit mondjunk igazából? De napok óta, vagy inkább azt mondom, hogy már vagy fél éve is...

Nagyon régóta járok ide, és persze, régóta kész a Golgota is, meg fent áll a kereszt, de valahogy egy idő óta, egy, nem tudom, másfél éve durván, mindig úgy gondoltam, hogy oda kell mennem. És úgy féltem oda hátra menni, sötét is volt, meg nem tudom. És annyira nagyon féltem, és jó, mindig mondtam: Most megyek, most megyek. És apu mondta egyszer: Na, menjél. Jó, mondom, mindjárt, csak, mondom, mindjárt. És eltelték hetek napok, és egyszer így kiböktem neki: Te, hát én úgy félek oda menni. De mindig erős voltam. S anyu egyszer mondta, azt hiszem: „Majd én eljövök veled.” Nem! Ezt nekem kell leküzdeni, nekem oda kell menni.

És (...) mindig a kereszthez, és így, annyira féltem, és aztán telt, múlt az idő, és én mindig erősen, hogy majd megyek, és nem félek. És, ugye, oda mentem, és ott mindig elmondtam a gondolataimat, vagy volt, hogy csak oda álltam, és mondtam, hogy annyi mindent kéne mondanom, és akkora a matek a fejemben, hogy most ezt én nem mondom el. Szerintem úgy is látod, és úgy egyébként is, és így telt, múlt az idő, és mindig így tisztultak a gondolataim, és én mindig mentem a kereszthez, és mindig el tudtam mondani, hogy én mit szeretnék igazából. És aztán így hetekkel ezelőtt, akkor már teljesen letisztult sok gondolatom, és konkrét dolgokat mondtam el. És egyszer haza mentem innen, és a barátnőm Angliában él, úgy, hogy őt, éjszaka is szoktunk beszélni, meg mit tudom én, s akkor így föl hívtam, és mondtam neki: Figyelj! Tudom, hogy nem szoktam erről neked beszélni, meg nem szoktam elmondani, hogy mi van Sükösdön, vagy mit tudom én. Nem azért, mert nem hisz, csak ő hát, ő egy nagyon kemény nő, aki azért, tehát elmondhatom neki, nem mond semmi rosszat, de jót se, meg semmit se igazából. S mondtam neki: Tudom, hogy most ez nem is érdekel, meg egyébként se, de ezt most tudnod kell, hogy én ott voltam, és elmondtam, és most már hetek óta el akarom neked mondani, hogy amit én ott kértem, azok így napokon belül, így, megvalósult. És így mindig ledöbbsentem, hogy szerintem hallotta, amit mondtam, és így, és így...

Otthon egyedül élek, és én többször ezen gondolkozok, hogy most tényleg, hallotta, amit mondok? És, Ur, Isten, megint hallotta! És kértem valamit, és Ő megint, megint, igazából, megint hallotta, és így otthon már, egyedül... És legutóbb volt, hogy így megint mindenkinek

kell beszélni, és azonnal innen kimentem, elmentem a kereszthez: Hát, jó, megint mond... De mit fogok mondani? Hát mindenki ismer, ezer éve ide... Most mit mondjak nekik?

És mire visszajöttem, mindenki elmondta, nem kell beszélni.

Ó, megnyugodtam.

Haza mentem. Másnap otthon porszívóztam, és hát, ugye, mikor nem csinállok semmit, akkor mindig elmondom a Jó Istennek, vagy éppen, akire gondolok, és így elmondom, hogy: Drága Istenem, annyira rossz voltam, megint mondtad, és én nem mondtam. Most rossz voltam? Most nem fogadtam szót akkor?

Hát, nagyon rossz érzésem volt. Úr Isten! Megkért mindenkit, hogy beszéljen, és én meg nem mondtam. Legközelebb visszajöttünk Sükösdre. Ugye, megint elmondta, hogy... És aztán a végén az volt, hogy most az tegyen tanúságot, aki múltkor nem beszélt.

Haza mentem, felhívtam megint a barátnőmet: Nem fogod elhinni, de hallja, amit mondok!

És az utóbbi időben folyamatosan ez van bennem, hogy bármit... A héten azt mondtam a vendégeimnek: Ha hiszitek, ha nem, van egy kereszt, ahova járok, és ez olyan, mint egy szócső. Ha oda megyek... Itthon is tudom. De ha oda megyek, és elmondom, azt mindig hallják. És azon gondolkozok, így, már tényleg, nagyon régóta, hogy hogy kellene elmondani az embe- reknek, hogy... Hogy mondjam el nekik, hogy: Menjete el már a templomba, gyertek már el Sükösdre, hogy... És tényleg, nagyon régóta ez a gondolatom, és így minden vendégemet próbálom így puhítani, hogy ez a vírus nem arról szól, hogy ízé... Ez a vírus arról szól, hogy féltek. Ez a vírus... Szegény vendégeim, lehet, hogy azt hiszik, hülye vagyok, de én próbálom elmondani, hogy ne féljete, ez a vírus nem a betegség, hanem itt arról van szó, hogy rosszak vagyunk, és hogy gyógyuljunk meg, és mit tudom én.

Úgy, hogy most teljesen nagy hadjáratban vagyok. De tényleg, és hiszem és vallom, hogy a félelem, és hogy a félelmet nekünk kell leküzdeni, és azt gondolom, nekem jócskán sikerült. Úgy, hogy... De igyekezni kell, mondom, mindenkinek, hogy ne féljenek, és hogy nagyon-nagyon, nagyon köszönöm, tényleg, hogy bármit kérek és mondok, és hogy ez a tanulság, hogy hallják, amit mondok? Hát, ez mindennél többet ér.

Köszönöm szépen.

Jézus Krisztus Urunk:

Igen, ma többen szóltatok a tanúságtételben, hogy valóban hallom.

Hát, ha figyeltétek volna az elejét, mikor azt mondtotta a testvér, mikor kijött, és azt mondta e helyen: Hát meggyőződöm, ha mi van itt. Ha már kérdeznek, és válaszol rá, hát akkor miért kérdezzek. Ha Ő az, akkor tudja a gondolatomra is. Hát akkor megtapasztalhattátok volna, hogy a gondolatmenetet is megválaszolom, akkor azt is, amit elmondasz, azt még hamarabb lehet meghallani, és még hamarabb jöhet rá a segítség, a válasz, a kegyelem.

Voltak ma itt olyan testvérek, akik arról beszélte, ugye, hogy azt mondta, hogy ő egy egész mást kért a gyermeke számára, hogy a gyermeke jó életben legyen. De ettől, ugye, mit mondtál? Még nagyobbat kapott, a hit szeretetének kegyelmét. A hit szeretete, az megerősíti a kegyelemben. És majd utána jön az, amiért még vágyakozol a felajánló imád révén.

De voltak itt olyan testvérek, akik köszönetet mondtak az egész életükért, különös- képpen azóta, hogy megtaláltátok e helyet, és e helyben tudjátok, hogy „nyitott szívvel és lélekkel szinte átadhatom önmagam, problémámat, fájdalmaim, mert tudom, hogy jó helyen raktam le, és tudom, hogy jó helyről kaphatom a segítséget a mindennapjaimban”.

Fontos, hogy éreztétek, hogy a tanítások is, amelyek a Golgota után jönnek felétek, hozzátok, a bűnbánat-időben hétről hétre, ugye, utána hónapról hónapra, ami mindig annak a hónapnak a tanítását adja számotokra a felismeréshez, a megtapasztaláshoz és az elfogadáshoz. És hogy ha ezek jelen vannak, akkor tudtok együtt működni, érezni a szeretet kegyelmét, érezni, hogy valahova tartozom, már nem vagyok egyedül, mert hisz, mikor azt mondjátok néha kiválasztott Mária testvéremnek, és most nem a jelenlévőkről szólok kimondottan, hanem

mindazokról, akik ma is lélekben vannak most, ugye, jelen veletek, vagy akik régebben jártak e helyre, mikor probléma lett a családban, a szerettei között, s akkor azt mondja, hogy „egyedül vagyok”. S olyankor mindig kiválasztott testvér által így szólok felétek: Soha nem vagytok egyedül – Én és Édesanyám, mindig veletek vagyok. De veletek vannak az őrangyalok is.

Hisz az őrangyalokról ma még nagyon nem is szóltunk. Hisz tudjátok, ez a tanítás is jelen volt a kezdetekben még, amikor ti úgy mondtátok, hogy „utak”, holott Én mindig csak egy útról beszéltem. S az egy út szakaszokra van bontva, és azon végig kell járni, és az út, amellyel majd találkoztok. Amelyet sokan nem hisznek el, hogy valóban létezik. Mert, ugye, van a földi élet-útpályád, amelyen haladsz. Vannak benne meghívások, küldetések, követések, érzed a szeretetet, érzed a tanítást, éled a mindennapi életedet. Majdan jön a test és a lélek szétválása, a test visszatér a porba, hisz porból lettünk, és porrá leszünk. A lélek, amely kiszállt, és elindul az úton, a Fény útján az Örök Haza felé.

Ugye, mikor a lélek szétválik, akkor felismered a fényes utat, amelyet már láthattál, csak lehet, hogy nem voltál teljesen biztos benne.

Majd a lélek elindul az úton. Először szembetalálja önmagát, a földi élet megtapasztalásában. És itt senki semmit nem rejthet el, nem titkolhat el, evvel szembe kell nézni.

Mikor ezen már túl vagyunk, akkor, ugye, haladunk tovább a fényes úton, amely így szélesedik majd előtted. Mert először nagyon keskeny, szinte csak így tudsz menni, egyik lábadat a másik elé tudod tenni, mert nem férsz el másképpen. Néha lehet, hogy imbolyogsz is, mert úgy érzed, hogy nem tudsz megállni. De a lélek erőt adhat ezen az úton. Mert az út valóban keskeny, de fényes, megmutatja számodra, hogy hogyan haladjál rajta. S akkor, mikor már szembe találtad magad önmagaddal, szembesültél mindennel az életed folyamán, amire mondom, hogy nem lehet semmit sem eltitkolni, sem elfelejteni, sem eldobni önmagadtól, mert az mind ott van.

S azon túl elindulsz, haladsz, akkor látod, hogy már nem vagy egyedül ezen az úton, mert jelen vannak először a kicsi angyalok, akik, szinte mondhatod azt, hogy sorfalat állnak a léleknek a fogadásra.

Utána jön az őrangyaloddal való találkozás, aki egész életed folyamán melletted állt, óvott, védett. Ahogy mondtam, ugye, emlékeztek, Mária, kiválasztott testvérenek mondtam az őrangyalai nevét, emlékeztek még rá? Szent Mihály és Szent Ráchel. Aki óvja, védi a mindennapi életében. S akkor azt mondtam: Nektek is jelen van az őrangyal, csak érzetek kell, először itt bent, utána lehet, hogy érzed, mintha megfogná válladat, vagy megfogná kezedet, és segít, lehet, hogy éppen egy küzdelmen átmenned. S ezért kell róluk is mindig megemlékeznetek, s nem elfelejtened.

Majd, mikor már az őrangyaloddal is jelen vagy, és haladsz tovább az úton, akkor látod meg a léleknek az ajándékát és kegyelmét. Mert, ugye, mit mondtam? Nem a földi kincseket kell gyűjtenetek, az itt marad, a földön, arra ott fent nem lesz szükségetek. Nekem a lelki kincseitek kell, amelyet a földi életetekben gyűjtötök, és elindul fel, és ekkor találkozol, és megtapasztalod, hogy: „Igen, Uram, tudtam gyűjteni égi kincseket a lélekkel. Köszönöm, hogy ennek részesévé válhattam.”

S milyen csodálatos így!

S ugye, mondtam a léleknek, próbáltam elmagyarázni számotokra, hogy képzeljétek el, mintha lángja lenne, Ugye, emlékeztek, hány lángot mondtam?

És mondtam, mikor bajban van, és eltávolodsz Tőlem, akkor alszanak ki a lángok. Ugye?

De soha nem késő, ha csak egy lángod ég, és valaki figyelmeztet, hogy talán te nem a jó úton vagy, és ha önmagadba nézel, és rádöbbsz, hogy: „Tényleg nem helyes ez, amit látok.”

Hisz hogy tanítottalak akkor benneteket?

Álljatok szembe a tükörrel, és a tükrön keresztül nézzetek át, mintha a lélek-tükrödet néznéd, hogy valóban minden szép és jó, amit látsz? Vagy el kell indulnod a változás útján?

Ugye, ismerősek?

Most mind elétek jön, ahogy beszélek róla.

S akkor valaki imádkozik érted, felgyullad egy lángod, valaki beszélget veled, megpróbál vigasztalni, erősíteni, segíteni. Még egy lángod ég. Valaki azt mondja: „Állj meg, nézz önmagadba, gondolkodj el.”

Megint meggyullad egy láng.

És így ismét úgy érzed, hogy a te lelked egész lett, és haladhatsz vele.

S akkor kértem tőletek a megbocsájtást, hogy tudjatok szívből, szeretettel és őszintén megbocsájtani, és akkor árad felétek a szeretetem. És a szeretettel megnyílik felétek az örökkévalóság kapuja, hogy beléphettek rajta.

És ezt, mikor így nektek megadtam a tanításban, és nem egyszer, ugye, emlékeztek? Azért mondtam: útszakasz, mert sokan azt mondták: az „utak”, pedig csak egy út van.

És mikor ezen a tanításon végigmentünk, akkor megmutattam nektek, hogyan viszem fel Mária szolgát is, fel, az Örök Hazába. Emlékeztek?

Elhelyezkedik, ugye, a rózsasziromban.

Mit mondott?

– Uram, én abban elférek?

Körbenézte, mert kételkedett. Ugye, emlékeztek rá?

Ti akkor is neveltétek, és mikor elhelyezkedett, akkor elindul a rózsaszirom.

...röptében száll.

Szállj hát velem a Fényúton.

Rózsaszirom röptében száll,

Szállj hát velem...¹⁷

Mária:

Jaj, de gyorsan mentünk! Szinte rosszul vagyok.

Jézus Krisztus Urunk:

Majdan felért az ő valóság...

És a fény megnyílik előtte, és belép.

És azt látja, milyen nyugalom, milyen béke s milyen szeretet van jelen. És ez átöleli, és olyan jól érzi itt magát.

Majdan a magasból megengedik számára, hogy letekintszen, és azt látja, hogy egy élettelen test van lent a földön. Jobban és jobban nézi, mire rádöbben, hogy ez a saját teste! Lélekkel van jelen e fényben, az Örökkévalóságban.

– Hát itt olyan jó, hogy én már nem is akarok abba a testbe visszamenni!

Mária:

És hallom, ahogy hívnak:

– Gyere vissza! Mi lesz a gyerekekkel? Mi lesz velünk? Gyere vissza, ne maradj ott!

Az élettelen testet rázzák, és hívnak vissza.

De olyan béke, olyan nyugalom, olyan szeretet van itten! Nagyon jól érzem magam itt.

S ekkor Jézus Krisztus Uram szól, hogy vissza kell térni a földre, hisz még mindig küldetésem van a földi életemben.

De nekem ebbe a testbe kell visszajönnöm?! Hát ez csak egy húsdarab!

– Bocsáss meg, Uram, elfogadom, amit kérsz, és visszatérek a földi életembe. Nem tudom, ott még mi vár rám, de itt nagyon jó.

És így a lélek a rózsaszirommal visszatér a Fény útján a földi élethez.

Köszönöm! Újra itthon vagyok! Újra itt vagyok!

¹⁷ Mária énekelt.

De arról beszélnem kell, amit átélhettem, amit megtapasztalhattam, hogy nem kell félnünk, amikor a test és a lélek szétválík, mert a lélek, az elindul ezen a szép úton, a Fény útján az Örök Hazába, ahol nincs már fájdalom, nincs már bánat, nincs már szomorúság, sem betegség, ott már csak a béke, a nyugalom és a szeretet ölel át.

Nagyon nem láttam senkit ekkor, csak a távolban, de úgy tudom elmondani, mintha mindenki a távolban, akik jelen vannak, az Úr Jézus korában vannak jelen. Hogy most ki mikor távozott el, azt nem tudom. De valahogy mindenki olyan fényes és megdicsőült, vagy nem tudom, hogy kell elmondani. Mindenki, mintha egyforma lenne. És az öröm, amely megerősített itt a földi életemben, hogy erről a békéről, erről a nyugalomról és erről a szeretetről tudjak beszélni, és segítséget nyújtani azoknak, akik szomorúak, bánatosak és elesettek.

Jézus Krisztus Urunk:

Ugye, régen volt ez a tanítás is már számotokra, de ilyenkor, mikor hallani lehet, ismételtén szinte elétek jön a tanítás képei, a jelen megtapasztalása, hogy ez mind-mind e helyen számotokra megtörténhetett, és ti tanúi lehettetek.

De tanúi voltatok annak is, mikor, ugye, a kezdetben a gyertyalángról és a gyertyáról adtam számotokra tanítást. Amikor, ugye, a zarándokokat gyertyafénnyel kísértétek ki, örömmel, énekelve, megköszönve az ittlétet. S már lassan feledésbe merült ez a jelenlét. Hisz akkor oly örömmel siettetek sorba állni egymás mellé, hogy égjen a fény, áradjon a melegség, legyen jelen a tisztaság a fehérségben, amely erőt ad e szeretet által. Hisz akkor úgy tudtatok örülni egymásnak!

Emlékeztek, milyen örömmel kísértétek ki? Kimentetek az útszélre, és még ott is integetetek. És akik akkor arra jöttek, el nem tudták képzelni, hogy miért integettek, holott már nem nekik integettetek, csak még valahogy nem tudtatok elszakadni, és visszatérni. Tehát a szeretet és a kegyelem a tanításában mindig ezt adta nektek. szinte Sükösd a tanításában ezt nyújtotta számotokra.

Van nehézségetek, van megpróbáltatásotok, vannak fájdalmak, vannak bánatok, szomorúságok, betegségek, ez jelen van a mindennapi életben, de nem kell mindig a szerint így, szinte lehajtani fejeteket, és élni az életet. Ugye, emlékeztek, akkor is volt egy, aki okosan beszólt:

– Ugye, Uram?

Mikor mondtam, hogy: Miért vagytok szomorúak, bánatosak, szinte úgy néztek ki, mint akik savanyúk lennétek. Erre ő megszólal:

– Mint az uborkák?

Hát neki mindig volt mondanivalója, ő érezte, hogy neki szólni kell a testvérek felé. De ilyennek is kellett lenni, mindig mondtam számotokra, csak mindig kell tudnotok, hogy mikor és hogyan adjátok elő a poénjaitokat. Mert azt mondtam: Örömben kell lenni, szeretetben kell lenni, s békében kell lenni, és érezni a felebarátot, a testvért. Csak mindennek megvan a maga ideje és helye, hogy mikor és hogyan helyeztétek oda a mondanivalókat.

Hisz volt, olyan testvéretek is – emlékeztek rá? –, aki mindig szeretett egy kicsit olyan erélyesen szólni felétek, egy kicsit olyan – ahogy ti mondtátok, próbálok a ti szavakat most ismét elétek hozni – örmesterként megjelenni, és mindig ott hátul, a sarokban foglalt helyet, és azt mondta, hogy:

– Én figyelek mindenkire, és ha valaki nem úgy viselkedik, akkor majd én szólok rá.

És ahogyan így szólt ismételtén a testvérnek, mert akkor is valami olyat mondott, ami neki nem volt kedvező, erre megszólal onnan, s akkor kicsit előrébb jött, azt mondja:

– Ide figyelj, Bari! H még egyszer így fogsz beszélni, én legközelebb bottal jövök be, és onnan csak így odavágok feléd.

Erre ő, mit sem gondolva, azt mondja:

– Miért? Azt hiszi, hogy annak a botnak csak egy vége van? Én megfogom a másikat, és visszaütök.

Kitört a nevetés. És a testvéretek, ugye, egy kicsit megsértődött, mert nem úgy alakult a helyzet, ahogy ő gondolta, hogy itt megteheti.

Tehát ezért mondom mindig, hogy jól kell érezni magatokat, beszélgetnetek kell, ki kell adni önmagatokból néha, ha van problémátok, ha van fájdalmatok, hogy megosszátok a felebaráttal és a testvérrel. Hisz, mikor az ünnepek van, évről évre, mindig elmondom: Ezt a helyet, mikor elhagytátok, 2000-rel teljesen átmentetek az új helyre, mintha megszűntetek volna létezni, akkor olyan lett. Mert elfelejtettétek, hogy felebarátok és testvérek vagytok, elfelejtettétek, hogy számíthatok egymásra, kérhetek egymástól, fordulhattok egymáshoz a felajánló ima-kérésben, a megbeszéléssel, „ami most bennem rejlik, és talán szeretném megosztani veletek”.

Ugye, hányszor és hányszor már erről beszéltem nektek. Mostanában többször megengedtétek magatoknak ezeket az estéket. És, ugye, sosem szoltam rátok? Mert néha, mikor valakinek van valami problémája, és „azért jövök e helyre, hogy én ezt kiadjam önmagamból a felajánlás részében, de én hiszek az én testvéreimben, hogy ők meghallgatnak, és ha én azt kérem, hogy imádkozzatok velem, akkor ők megteszik, és bízhatok bennük”.

Ugye, milyen jó, mikor így tudtok egymásra tekinteni, egymást elfogadni, és örülni egymásnak a kegyelem szeretete révén? Mert ezek mind kegyelmek felétek, amelyeket tudnotok kell elfogadni, önmagatokba zárni, és megengedni, hogy működjön rajtatok, bennetek, és rá hagyatkozni, hogy a kegyelem változtasson, és működjön rajtatok. És ne úgy, ahogy ti akartátok, hanem, ahogy az a kegyelem, vagy, ahogy az a Szentlélek reátok árad, és elindul működni rajtatok és bennetek, és talán megváltoztat. És érzitek a kegyelem szeretetének ajándékát a mindennapokban és a mindennapokhoz.

De a mai nap emlékezzünk meg arról a pásztor testvérünkről is, aki szintén ma csak lélekben van jelen, akit csak ti itt magatok között úgy neveztetek el kiválasztott Mária testvér családja által, hogy *a Beugrós*. Mert, ugye, annak idején ő azt mondta:

– Hát szeretnék beugorni, ha lehet.

Erre mit mondott neki Mária?

– Beugorhatsz, de én nem leszek itthon – így.

Hisz Mária testvér nem órá gondolt, ő egy másik testvérré gondolt, aki akkor rendszeresen itt volt, és mondta neki:

– Hát nyugodtan eljöhöhet, beugorhat, itt lehet, de én nem leszek itthon.

A testvér is, a pásztorban meghívott benneteket a tanúságtételre. Oda is többen és többen elkísértétek Mária, kiválasztott testvért a megtapasztalásában, a jelenlétben. És amikor szintén jelen voltatok, és mentetek egyik helyről a másikra, és öröm és boldogság övezte át a mindennapjaitokat, és mikor ehhez a testvérhez a pásztorban mentetek, ő örömmel várt benneteket a miséző oltárnál. Ti szépen megérkeztek, felsorakoztok, hogy „örömmel, énekelve, bevonulva menjünk az Atya házába”. Mária testvér is indult párjával. Csak egyszer azt veszi észre, hogy az ének valahogy nagyon lemaradt. S hátra fordul óvatosan, hogy ne legyen feltűnő, így szól:

– Ne menjünk tovább. A többiek nem jönnek. Menjünk hátrafele, hogy utol érjük egymást.

Erre a pásztor megszólal:

– Csak jöjjenek, jöjjenek, jó helyen járnak. Itt várunk!

– De nem tudom, miért nem jönnek a többiek.

Hát ekkor, hogy megemlékezzünk a *Sáfár testvérünkről* is, ő segédkezett a meghívottnak, aki vendégül látott bennünket, csak azt nem figyelték, hogy ezen a szűk ajtón ketten nem fogunk beférni. És beszorultak. Se előre, se hátra. Addig-addig, hátulról lökik őket, ők visszafelé mennek. Az atya meg csak ennyit szólt:

– Jöjjenek, jöjjenek! Hát jó helyen járnak. Itt vagyunk, várunk.

Mire nagy nehezen rájöttek, hogy talán az egyiknek előre kéne menni, a másiknak hátra, és talán így akkor be tudunk menni. Hát, ez egy kis időbe tellett. De utána szépen, énekszóval, örömmel bementünk.

És ezen a helyen nagyon tetszett a testvéreknek az az ének, amelyet most Én is kérek tőletek, hogy énekeljétek, hogy: „*Ki vagyok én, Uram? – egyre csak tűnődöm*”.¹⁸

Valóban, az énekekben, ha figyelitek, itt is minden sornak megvan az a tanítás, ami a földi élethez szükséges a kegyelemben, hogy működhessen rajtatok és bennetek.

De a mai nap is emlékezzünk meg az *Író-gyűjtőről* is. Ugyan most nincs jelen köztetek, de, ugye, emlékeztek, hogy ötlet mindig a magyarság és a Korona élte. Hisz annak idején, mikor ide került, Sükösdre, akkor is azért jött kiválasztott Mária testvéremhez, hogy a Koronával kapcsolatos kérdéseket feltehesse, hisz akkor már hallott róla. Hisz előtte voltak itt többen és többen, akik azt mondták, hogy ők Korona-kutatók. Hogy mondta akkor Mária testvér felétek?

– Nem is tudtam, hogy ennyi Korona-kutató létezik, ahányan itt már megjelentek.

Mind-mind a tanítását magáénak akarta. Azt mondja, hogy:

– Tudom, hogy igazat mond, de nem tudom, hogy honnan, kitől kapta. Miért tudja ezeket elmondani?

Mindig várták, hogy hogy van leírva, hogy tudja átadni. De kiválasztott Mária testvéretek, tudjátok, sosem írt, ő még imát sem, éneket sem, ő csak elkezdte, s valaki befejezte az írásban. Én számára mindig így adtam tanításomat.

És amikor megadtam számotokra, a magyarságotokban, a Szent Korona tanítását, amely szintén egy kemény tanítás volt, ugye. Nehéz volt megérteni, és elfogadni. Hisz akkor is körülbelül ilyen állapotban ült Mária, közeledvén az ünnephez, és csak feltettek egy kérdést, hogy:

– Hogyan és miképpen kellene a Koronát tisztelni?

És akkor kiválasztott Mária testvéretek elkezdett beszélni róla. elmondta, hogy hogyan néz ki a Korona, ugye, elmondta, hogy jelen van a pánt, alul – ő akkor így mondta, emlékeztek? Nem tudta, hogy annak mi a pontos megnevezése, azt mondta, az az „obrincs”, körben. De utána megtudta, hogy az az összekötő pánt, és rajta vannak a gyöngyszemek, amelyek díszítik, majdan rajta vannak a képek. És mikor elmondta számotokra, hogy a képek nem mind az eredeti formájában van rajta, ki vannak cserélve rajta képek. Majd elmondta a csüngőket, hogy az hét csüngő volt, nem öt, és a szemek is rajta, ahogy vannak. S utána mondta, hogy a pántokon és az összekötő pánton szintén jelen vannak a gyöngyszemek, amelyek megszakadnak, tehát nem teljesen az eredeti formájában. És a kereszt helyén más volt rajta. A kereszt később került rája, és azért ferde, mert megsérült.

S utána megadtam számára, ugye, a működő erő megtapasztalását. Mert ennek a Koronának, ha hiányosan is ment rajta, mert mondta Mária testvéretek – emlékeztek? –, hogy főnről elindul, a kereszt formájától nézve, ilyen spirálban, az erős, ezüstös fény, de néhol hiányos. Az azt jelentette, hogy az nem az eredeti gyöngy vagy kép, amely rajta van. Nem azt jelenti, hogy az nem valódi, hanem nem az eredeti – az meg lett cserélve.

S ekkor Én, Jézus Krisztus Uratok, jelen van, ugye, a palást, összehajtván, ami szinte úgy néz ki, mint egy párna a bordó színében, rajta van a Szent Korona, és rajta van az Alma és a Jogar.

Emlékeztek, mikor nyílt az ajtó, és így nyújtottam kiválasztott testvéreteknek?

Már félt, már remegett, nem akarta elfogadni, mert borzalmas fejfájása lett tőle. Olyan erős a Koronának a működése, hogy azt nem szokták a fejre helyezni, csak a fej fölé.

Akkor az *Író-gyűjtő* is, mikor tudomást szerzett róla, ő is jött, hogy kérdezzen. Mindig úgy jött:

– Egy kérdésem van.

Vagy volt, mikor azt mondta:

– Négy kérdésem van.

A négy kérdés, az úgy történt, hogy megjött délelőtt tíz órakor, és már mondhatjuk, hogy estefelé járva, fél hétkor be is fejezték a kérdést. Addig tartott a négy kérdése, és a négy kérdésre

¹⁸ Jézus Urunk kérésére a jelen lévő testvérek elénekelik a kért éneket („*Sükösdi énekek éneke*”, 30. ének).

a válasz a felismerés és a megtapasztalás részében. S akkor ő is elhozta az ő könyvét, amelyet írt a Korona tanulmányai révén, s azt a nevet adta, ugye, hogy „Őfelsége, a Magyar Szent Korona”.

Odaadta kiválasztott Mária testvérnek, hogy majd nézze meg, hogy ő mit írt meg a kutatásai révén.

Mária testvér így két keze közé tette a könyvet, Felém fordulva:

– Uram, Jézusom, Te tudod, hogy mi áll ebben a könyvben. Te tudod, mit kell tennem és mondanom.

Mária:

De erős! Sssz...!

Jézus Krisztus Urunk:

És ekkor elmondottam számára, hogy a könyv nem teljesen a hiteles formáját nyújtotta.

Hát nem akarta elfogadni, még akkor ő nem tudta, hogy ezt nem kiválasztott Mária testvér mondja számára, hanem Én, Jézus Krisztus Ura, ő vitába szállt Máriával.

Én, Jézus Krisztus Uratok pedig Márián keresztül adtam számára, hogy mi a probléma a könyv részével, mire nagy nehezen megértette, és végül ez az összefoglalt tanítás, amit kapott, és belevitt a könyvbe, ez mentette meg a könyvét, hogy ne kerüljön zúzdába.

Ekkor kezdte megérteni, hogy ő nem kimondottan Mária testvérral vitatkozott, hanem ő a saját igazát, erőltetve, Jó Jézus Krisztus Urának akarta elmondani. De végül, ahogy ő szokta mondani, ugye, hogy:

– Jézusnak mindig igaza van!

Erre emlékeztek!

Tehát akkor is igaza volt.

És igazat adott Számára, hogy hogyan és miképpen írjon.

Az imát, amelyet a mai nap is felajánlotok, hisz Én, Jézus Krisztus Uratok, mikor ezt a tanítást megadtam, és, ugye, akkor elkísértétek a kezdetekben Máriát a Szent Koronához, a múzeumba, hogy ott elmondhassa szintén azoknak, akik látták, hogy hogy látja a Koronát, és hogyan kellene jelen lennie. És, ugye, emlékeztek, mikor azt mondtam kiválasztott testvéreitek által, hogy: A Koronának nem itt van a helye. A Koronának a Parlamentben van a helye.

Akkor sokan nevettek, és gúnyoltátok, hogy egy korona miért menjen a Parlamentbe?

És mikor 2000-ben ez megtörtént, akkor egyre többen és többen megértettétek, hogy amit a kezdetben, az első éven adtam számotokra, igaz, hogy kellett várni rá majd hét évet a földi számításban, és megtörtént. Nem arra a helyre került, ahol Mária testvéreitek láthatta, de ezért imádkoztok, hogy a működő erő elinduljon, működjön, mert szükség van reája. Óvja és védje a magyar embereket a testvéreimben.

Hisz a Korona a működő erővel sokszor közbenjárhat, még e helyről is, ahol van a segítségnyújtásban. Hisz emlékeztek, a kezdetekben többször beszéltem nektek, hogy ezt a magyar földet a magyar nemzetben tönkre akarták tenni többször és többször a történelem folyamán, de nem sikerült. És ez a Korona, amely most országotok legnagyobb kincse, ez nem ide készült hivatalos úton, hanem más néphez ment volna. De ekkor II. Szilveszter pápa megkapta, hogy a magyar néphez kell elküldenie e Koronát.

Erre mondtam számotokra, hogy szinte ez a Korona, mondhatom azt nektek, hogy Tőlem érkezett, az Én közbenjárásom által, és Édesanyám, aki ennek a népnek a Királynője, amit sok ima révén, a felajánló, meghallgató kegyelem által megtörtént a megkoronázása. Hisz elkészült az Édesanya fejére is a királynői korona, amely már jelen van.

Igaz, hogy akkor azonnal nem történt meg az ország felajánlása a Szentséges Szívhez és az Atyához, de későbbi időben megtörtént a felajánlás. És azóta mindig azt mondom nektek, ugye, tanításokban már többször hallottátok, hogy Magyarország Európa szíve, és ha a szívet tönkre teszik, szétdarabolják, megsemmisítik, akkor a szívhez tartozó többi, mint ahogy most

is lássátok kiválasztott testvéremet, hozzá tartozó részei is megsemmisülnek. Ezért mondtam el számotokra többször és többször: Hinni és bízni kell, hogy a szív megmaradhasson a Kárpát-medencében, erős legyen, és kössön össze benneteket.

Vannak nehézségek, ahogy voltak, és majd lesznek a jövőben is, de mindig megerősödhetek, és előre léphettek.

Ha lesznek olyan testvéreim, ahogy kiválasztott testvér által már többször, az évek folyamán, kértem tőletek, akik összeteszitek kezeiteket, és szívből, őszintén imádkoztok a minden napokban, és kéritek országokra a kegyelmet, a segítségnyújtást, és bíztok a Királynő jelenlétében, aki védő palástját e országra, e nemzetre, e alattvalóira terítette, hogy óvjon, védjen és segítsen.

De ha mi megsértjük a Királynőnket az Édesanyában, akkor Ő ezt a palástot le is veheti, és magunkra hagyhat. És akkor tapasztalhatjuk meg, hogy a Kárpát-medencében a szív hogyan tud működni, jelen lenni az eggyé válás szeretetében.

Ezért mondom el nektek többször és többször: Nem kell félnetek. Bíznotok kell a Királynőben, bíznotok kell a segítségnyújtásban, és bíznotok kell, hogy ez az Édesanya, aki a ti Királynőtök, óv és védelmez. De hogy ez mindig megmaradhasson, ehhez nekünk is kell lenni, akik imádkozunk, akik engesztelünk, akik bízunk, hogy a szívből jövő, őszinte imáink meghallgatásra talál. Hisz egy ima sem hull le a porba, hogy semmivé váljon. Minden ima elindul a felajánlásban a meghallgatáshoz és a kegyelem működéséhez. Csak nekünk kell jelen lenni a hit szeretetének, felismerésének elfogadásában.

És akkor érzitek, hogy e sok tanítás, amelyet már számotokra adtam, a sok kegyelmi áldások, amelyben részeseivé válhattatok, amelyet mindig úgy adtam nektek, hogy: Most lehet, hogy jól érzed magad, nagyon örülsz ennek az áldásnak, de ebből az áldásból meríthetsz akkor erőt, amikor valamiért nehéz az életed, amikor szomorú vagy, amikor bánatos vagy, amikor betegnek érzed magad. S akkor sem vagy egyedül, mert az Én áldásomat, amit felétek árasztottam, és elfogadtátok, és szívetekbe helyeztetek, hogy a lélekkel egy legyen, és működhessen rajtatok és bennetek, megadhassa mindazt, ami fontos a mindennapokban, a mindennapokhoz. És akkor tud működni a kegyelem szeretete, hogy összekovácsol benneteket ez a szeretet, a béke, öröm nyugalma, hogy eggyé válhassatok, tudjatok egymásra örömmel és szeretettel tekinteni, s ha kell, mosolyogni, még akkor is, ha néha úgy érzed, hogy „nehéz kiadnom egy mosolyt, de megpróbálok, mert nem akarok semmivé válni e földi életemben, hanem meg akarok maradni, Uram, Jézusom és Édesanyám, a Te szeretetedben és a Te kegyelmedben”.

Hisz azt mondtátok többen, ugye, a beszédetekben, hogy „szinte úgy éreztük, hogy a tenyereden hordozol, Uram”.

Akkor ezt nemcsak elmondani kell, hanem a szerint cselekedni, és élni a mindennapokban, hogy érezd, hogy fontos az élet.

Hisz az életet, többször és többször a bűnbánat-időkben, régebben, elmondtam számotokra, komolyan kell vennetek. Komolyan kell vennetek az ima felajánlásaitokat. És mindig azt mondtam kiválasztott testvér által: Fogadalmat ne tegyetek, mert azt talán nehéz megtartanotok. Felajánlást könnyebben tehetsz, és a szerint élni. De a fogadalomtételre nagyon oda kell figyelni. Ez a tanítás is van olyan, ugye, hogy: Ne fogadkozz semmire, se szívedre, se lelkedre, se fejedre, se hajadra. Mert Atyám még a hajad szálát is tudja.

Ezért kell elgondolkodni, hogy néha könnyedén se ejtsek ki ilyen szavakat, hanem „tudjak hinni és bízni a Te szeretetedben, bízni, hogy én a testvéred lehetek, követhetek, és ha szükségem van, reám tekintesz”. Mert, ugye, emlékeztek, szintén, az is már régebben volt felétek, amikor azt a tanítást adtam, hogy jelen vagyok Én, Jézus Krisztus Uratok, és jelen vagy egy elesett testvérem. Együtt megyünk a sivatag porában, a homokban. A testvér el van szomorodva, el van fáradva, tele van fájdalommal, bánattal és szomorúsággal. Tele van kételyekkel. És csak könyörög, hogy nem bírja ezt az életet, nem tudja, hogyan tovább, és „mitévő legyek”. És időnként hátra tekint, és azt látja, hogy jelen vannak a lábnyomok a sivatag homokjában.

Majdan tovább haladnak együtt. És még mindig csak tele van panasszal a félelmében, a kételye mellett. Ismét tekint a sivatag homokjába, és azt látja, hogy már csak egy lábnyomot lát. A félelem vesz rajta erőt, és így szól:

– Ó, Uram! Mióta panaszkodok Neked. Úgy látom, nem vagyok fontos Számodra. Már nem is vagy velem és mellettem, mert már csak egy lábnyomot látok a sivatag homokjában.

Erre megszólalok Én, Jézus Krisztus Uratok:

– Ne szomorkodj, ne félj, ne kételkedj. Azért látsz már csak egy lábnyomot, mert érezned kellene, hogy felemeltelek, és szinte Magamhoz öleltelek, hogy megerősítselek, hogy együtt, így haladunk. És már csak ezért látsz egy lábnyomot a sivatag homokjában.

Ezért kell nektek is elgondolkodni, amikor nehéz a mindennapi életünk, s amikor szomorúak vagyunk, és ahogy mondottátok, hogy a „miérteket nem tesszük fel, csak várjuk, mert idővel, lehet, hogy meglesz rá a válasz”. De a hit szeretetének kegyelme és békéje legyen bennetek, és akkor ti is örüljétek, ha csak egy lábnyomot láttok, mert akkor tudjátok, szinte Keblemre vettelek benneteket, hogy megerősítselek, mert szükségem van reátok. Nem véletlen emeltelek ki az út porából, és hívtalak meg a küldetéshez és a követéshez. S akkor érzitek, hogy ez a hosszú idő, amelyet a tanításokkal együtt élünk, megadta számotokra a kegyelem gyümölcsének ajándékát a mindennapokban, a mindennapokhoz.

Lehet, hogy ma, e ünnepben nem oly sokat emeltem ki a vidám pillanatokból, de azért próbáltalak mindig, mikor láttam rajtatok, hogy tán ellankadtok, felemelni, hogy éreztétek, hogy „ismét egyek vagyunk e jelenlét szeretetében”. Mert ilyenkor Én, Jézus Krisztus Uratok fényem sugarával öllek át benneteket, és felmelegítelek, hogy éreztétek a melegséget, amely összeköt benneteket, hogy „így, Uram, Jézusom, mi mind a Te testvéreid lehetünk e jelenben, a mindennapokban Hozzád tartozva, és haladva az úton”. S akkor valóban megtapasztaljátok, hogy a tanítások, azok erőt tudnak adni a mindennapi élethez. Van, mibe bekapaszkodni, szinte mondhattátok azt, ahogy a ti szavakat használva némely testvér szokta mondani: „Szinte az Úr Jézus nekem a mankóm, támaszom, akibe bekapaszkodhatok, aki segít felállnom, aki segít lépnem, aki segít erőt gyűjtenem, és akivel élhetek a mindennapok szeretetében. S akkor érzem azt, hogy már nem vagyok egyedül, valaki valóban velem van, valaki valóban bennem van, valaki átölel, fényével, melegével átölel, felmelegít, és tudom, hogy nem céltalan az élet a küldetésemben, hanem megvannak a küldetéseknek az életképei, amelyeket szeretnék még elérni, felismerni és megtapasztalni e sok kegyelmi ajándékkal és tanítással.”

S akkor az öröm szeretete megadja számotokra, hogy valóban van miért örülni, együtt lenni, imádkozni, énekelni és érezni a szeretet boldogságát a kegyelemben.

S ennek reményében most köszöntsük akkor országunk legnagyobb kincsét az énekben, a Koronát.

A jelen lévő testvérek:

„Koronánk Szent István Terád hagyta...”¹⁹

Mária:

Valóban, Szent István király és az Édesanya, az vigyáz reátok, hisz a Szent István közbenjár az Édesanyánál, a Királynőnél, hogy ez az ország, ez a nemzet, e alattvalók, akik benne élünk, megmaradhassunk a mindennapok jelenlétének szeretetében. Vannak benne nehézségek, megpróbáltatások, fájdalmak, de ezeket mind-mind ki tudjuk küszöbölni, és előre lépni, ha bennünk él a szeretet hite és kegyelme, és ezekre támaszkodunk a mindennap jelenlétében, és akkor mégis, ha lassan is, de tudunk előre haladni a mindennapok jelenlétének elfogadásában.

Jézus Krisztus Urunk:

A mai nap tanításából most nem oly rég volt, ugye, a Feltámadás örömhajnal ünnepe, amelyre szintén a mustármagnyi hit testvérei eljöttek, hogy részeseivé váljatok e Feltámadás-

¹⁹ Jézus Urunk kérésére a jelen lévő testvérek elénekelik a kért éneket („Sükösdí énekek éneke”, 86. ének).

nak, hajnalának ajándékában, amely felétek áradt, amely átölelt, amely felmelegített, és megadta számotokra, hogy ti is tudjátok továbbra hinni és bízni. Hisz, ugye, a tanítás az volt itt, e helyen, amikor Magdolna kiment a Sírhoz. És mikor oda ért, látta, hogy a Sír üres, hisz nyitva volt, és üres. Megíjted: Hol van az ő Mestere, Jézusa?

Az ének is feléje szállt az öröm szeretetében.

Majdan jött felétek áldásom. És Én azt kértem, ugye, tőletek, ebben a mostani helyzetben, hogy: Fogjátok össze kezeiteket.

Kicsit figyeltem, lesz-e olyan, aki kimarad?

De valahogy senki sem akart kimaradni.

Mindenki vágyakozott: „Hát azért áldásra szükségem van. Most biztos nem kapok semmiféle vírust. Uram, Te, ugye, nem adsz vírust?” – mert ilyen gondolatok is megjelentek.

Tehát hinni és bízni. Hisz mikor eljött számotokra ez az időszak, amely nagyon nehéz lett felismerni, elfogadni, és a szerint élnetek. De mégis azt kellett elmondanom kiválasztott testvér által felétek, hogy: Ne féljete, és ne szomorkodjatek, hisz felkészítettelek benneteket erre, csak sokan és sokan, kiválasztott testvérral együtt, valahogy nem hittétek el, hogy ez talán megvalósul. Pedig ezt megadtam számotokra. Hisz, ahogy beszélgettetek testvérral, és elmondta számotokra, hogy:

– Ugye, emlékezzünk, amikor a víz elejét megkaptam Jó Jézus Krisztus Urunktól, és utána ez megvalósult. Nem tudtuk, hogy hogyan és miképpen lesz jelen, de sokan akkor is szinte azt mondják, hogy elvesztek. Idővel megtaláltak, ha mindenkit nem is, de többeket.

Majdan a tűzről is beszéltem nektek. Látott egy alagutat, csak nem tudta behatárolni, hol és mikor. Az is, ugye, eljött számotokra.

Majdan jött az a tanításom, amikor azt mondtam, hogy: Jelen vannak, ugye, a nagy hatalmak, akik úgy könyvelik el szinte önmagukat, hogy a nagy hatalomban ők mindenkinek szinte parancsolhatnak. Majd ez a nagy hatalom is térdre lesz kényszerítve, de nem tudtátok, hogy milyen formájában. Többen és többen többféleképpen próbálták elképzelni. Volt, aki azt mondta, talán földrengés lesz, volt, aki azt mondta, hogy talán tűz lesz, vagy vízáradás, hisz ezek mind-mind megjelentek, de volt már, amelyen túl voltunk. Mária testvér azt mondta, ha emlékeztek:

– Én sem tudom, hogy teljesen hogy lesz. Csak azt láttam, hogy az emberek sírnak, kiabálnak, a levegőben, mintha ugrálnának. De hogy hova, azt nem tudom.

Csak, mikor szembe találta magát a tornyok halálának pillanatával:

– Köszönöm, Uram, most már emlékszek rá.

És most pedig azzal, amikor azt mondtam nektek, szintén a kezdetekben, hogy eljön az idő, amikor Atyám házai zárva lesznek számotokra, nem mehettek be. Vágyakoztok az Eucharisztia után, és szinte nem vehetitek magatokhoz. De jelen van számotokra a bárka, amely nyitva lesz számotokra, és akkor örülhettek, hogy eljöhettek a bárkába, és jelen lesz számotokra kiválasztott Mária testvéretek.

Íme, eljött számotokra ez az idő is, amelyet most a jelenben megtapasztaltok, s mégis mindig azt mondjátok: „Milyen nehéz!”

Valóban nehéz, mert a vágyakozás megvan bennetek, és nem tudjátok kielégíteni. De nem azt kell mondani, hogy: „Miért történik ez meg?”

Hisz Én, Jézus Krisztus Uratok nem mondtam, milyen formában, de felkészítettelek benneteket. És azt mondom, nemcsak most, lesz még ilyen máskor is. És akik majd akkor megélik, akkor majd emlékeznek e szavakra.

Hisz amikor azt mondtam – emlékeztek? –, hogy koronázni fogunk, sokan azt hittétek, hogy „a Magyar Szent Koronával majd királyt koronázunk”.

Senki nem tudta akkor még a tanításból, hogy az Édesanyát koronázzátok meg, a Magyarok Királynőjét, hogy segítsen, óvjon és védjen benneteket. Ő az Édesanya is, és a Királynő is, aki mindenkor jelen van, és segíthet.

Néha, ha eszetekbe jut néha-néha egy-egy ilyen tanítás, amelyet már régebben adtam, és nem tudod, hogy most miért van jelen benned, talán miért motoszkál a te fejedben, el kell gondolkodni, hogy van-e neki mondanivalója az alapban. Talán tenni és cselekedni kell valamit, valahogyan a segítségnyújtásban, a jelenlétben és a szeretetben? És akkor biztos lehetsz abban, hogy a tanítás valóban erőt ad az életed mindennapjában, amelyben együtt élünk. És Én ma a szeretetemet, a békémet és a nyugalمامat adom majd nektek. Hisz kiválasztott testvéretek ma e helyen volt a megemlékezésben, és mit mondott, ugye?

– Olyan jó itt! Nem is akarok visszajönni. Minek jöjtek vissza abban a testbe?

Én ezt mondom nektek.

Én azt mondom, Jézus Krisztus Uratok, hogy Én a békét, a nyugalmat és a szeretetet árasztom. A nélkül is van zűrzavar az életetekben a problémákkal, amely körülvesz benneteket. És néha a félelem és az aggodalom úgy el tud vinni benneteket letérni az útról, pedig azt énekeltétek, hogy „szeretnénk ezen az úton megmaradni”. S mégis, néha letértek róla. De ez soha nem baj, mert van, aki visszahív, vagy visszahúz, vagy, ha kell, rángat, hogy: „Gyere, mert nem jó helyen vagy! Neked vissza kell térned ide, közénk, erre az útra.”

S akkor mindjárt más a megtapasztalás a felismerésében. Hisz: „Fontos, hogy érezzük: Uram, Jézusom, hogy Hozzád tartozunk e sok-sok hónapok, évek tanítása révén, amit megadtál számunkra. Hisz azóta változtunk, változtattunk, megpróbáljuk elfogadni testvéreinket a felebarátban, hogy érezzük, hogy számíthatunk egymásra, bízhatunk egymásban, és örülhetünk egymásnak a jelenlétben, amikor összejövünk, és találkozunk. De bízhatunk akkor is, amikor szomorúak vagyunk és bánatosak.”

Hisz erről a beszédben szóltak egy páran, akiknek nehéz volt a mindennapi élet. De érezték a kegyelmet, a segítségnyújtást, és ha le is roskadtak az út porába, mindig sikerült nekik felállni, mindig adott erőt a felálláshoz. És ha ebben tudunk kapaszkodni a hitünkkel, akkor fel tudunk állni. Lehet, hogy nehezen, de ha segítségül hívsz, akkor kinyújtom a Kezemet, és segítek felállnod, hogy érezd a jelenlétedet, érezd, hogy te is fontos testvér vagy e földi élet mindennapjában. S akkor az öröm békéjének, nyugalmanak szeretete át tud ölelni, felmelegíteni, és így haladni a mindennapokban, a mindennapokhoz.

Fontos, hogy érezzük, hogy mely úton szeretnénk járni, hisz a tanításban is sokszor elmondtam számotokra: Jelen van a keskeny út, és jelen van a széles út, s nem mindegy, melyik úton indulsz el. A keskeny úton biztos lépéseid vannak, ha lassan is haladsz. A széles úton lehet, hogy könnyebben mész, de nem biztos, hogy a jó úton vagy jelen a biztos lépéseidben. De még akkor sem baj, hogy ha ott indulsz el, és egy kicsit haladsz, és rádöbbersz, hogy „talán nem ez az én utam”, vagy valaki éppen rávilágított, és megállsz, elgondolkodol, önmagadba nézel, és rájössz arra, hogy „nekem nem ez az én helyes utam, inkább visszamegyek, és elindulok a keskeny, biztos lépésekben lévő utamon, ha lassan is haladok”. Hisz hányszor és hányszor adtam azt a tanítást: Ne maradj se lent, se nem törekedj nagyon föl a magasba. Fönről nagyon nagyot lehet esni, letről nagyon-nagyon nehéz elindulni. A közép, biztos utat válaszd, ahova már eljutottál, és ezt igyekezz megtartani. És ha csak innen tudsz aprónként haladni, az sosem baj, mert biztos lépésekkel vagy jelen. De ha nagyon sietsz fölfele, eléred, lehet, hogy a csúcson, és nagyon hamar leesel róla. És akkor szinte nincs, mibe kapaszkodni, nincs, hogy felállnod, és küzdesz küzdelmekkel, mire ismét megtalálod az úti célot a helyes út irányában, az elinduláshoz és az elindulásában.

Fontos ezeket felismerni, megtapasztalni és elfogadni, és érezni, hogy vezethetsz a mindennapokban, a mindennapokhoz.

A mai nap örömnépe, amin most látom rajtatok, hogy egy kicsit olyan, végignézek rajtatok, hogy: „Köszönjük, Uram, ezt a hosszú tanítást, de nem volt benne annyi öröm.”

Nem minden év szólhat az örömről, a nevetésről, hogy néha azt mondjátok, hogy: „Jaj, szinte a hasamat fogom már a nevetéstől.”

Igen, voltak olyan örömnépeitek, amikor nagyon-nagyon sokat nevettek, de ezeken már átmentünk, már felnőtünk a tanításhoz, és most már a tanításból élünk. Néha-néha visszatekinttünk, hogy ne feledkezzünk el, hogy milyen jó, mikor nevetünk is. Hisz tudjátok, kiválasztott Mária testvéremnek is szoktam néha adni felhőtlen nevetést. Ugye? Mikor beviszitek, a bátyák, voltak már tanúi ennek, amikor bevittétek a Golgotáról, és nagyon-nagyon szenvedett, könnyei megjelentek. És utána csak azt vettétek észre, hogy felhőtlenül nevet. S akkor volt, hogy egy képet kapott, és a képnek a hatására szinte nem tudta abba hagyni a nevetését. Ti is nevettek vele együtt, de nem tudtátok, hogy mit nevettek. Ez volt a legérdekesebb, ugye? Mert tudtok nevetni, tudtok örülni, tudtok érezni egymás iránt, mert a kegyelem így van jelen. A kegyelmet nem kell várnotok, nem egy csodaszer, amit várok valahonnan. A kegyelem benned van, mert feléd áradt, elfogadtad, és benned van, és működne rajtad és benned, ha hagyod. Ha nem hagyod, akkor nem tud működni benned, nem tud nevetésre fakasztani, nem tudod érezni az örömet, nem tudod felismerni a kegyelemnek a tanítását, az örömét és szeretetét, a felebarátodat. Hisz ezek mind-mind hozzátok tartozik a mindennap jelenlétében. Így tudok egyé válni, hogy egyek legyünk a tanítás révén.

S akkor most felkészülhetünk az áldásra. De az áldáshoz megint azt kérem tőletek, meritek-e összefogni kezeiteket?

Most akkor ismételten még egy imát örömmel és szeretettel, szívből, egyhangúan, egy szájban, ahogy tanítottalak benneteket, és ahogy Édesanyámat is köszöntjük, és utána áradjon reátok áldásom.

A jelen lévő testvérek:

Mi Atyánk, aki a Mennyekben vagy. Szenteltesd meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amint a Mennyben, úgy a Földön is. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétkezőknek. És ne engedj minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Ámen.

Üdvöz légy, Mária, kegyelemmel teljes! Az Úr van Teveled. Áldott vagy Te az asszonyok között, és áldott a Te Méhednek Gyümölcse, Jézus. Asszonyunk, Szűz Mária, Istennek szent Anyja, imádkozzál érettünk, bűnösökért, most és halálunk óráján. Ámen.

Jézus Krisztus Urunk:

Eljött számotokra ez az örömnépe a megemlékezésben. Ennek reményének szeretetében áradjon reátok fényem sugarának áldása, amely ma az öröm, a béke, a nyugalom és a szeretet jelében árad felétek. Töltse be szíveteket, lelketeket, hogy működhessen rajtatok és bennetek. És amikor szomorúak, bánatosak, elesettek, magányosak, betegek vagytok, gondolatok e áldásra, és erőt merítve ismét felállhattok, és haladhattok az útpályáton.

A mai nap ismételten azt kérem tőletek, most gondolatok felebarátaitokra, testvéreitekre, zarándokjaitokra, akik ma lélekben kísérték el benneteket, hogy ők is részesülhessenek e fénysugár-áldásból ott, ahol jelenleg most tartózkodnak. Hisz nem feledkezünk el róluk, ők is Hozzánk tartoznak, és is a Mi testvéreink. Ha csak most távolból, de érzik a fénysugár melegségét, szeretetének kegyelmét, ami most reájuk áradt áldásomban a mai nap megemlékezés, örömnépe lévén.

A jelen lévő testvérek:

//: Glória szálljon a Mennybe fel,
Jöjjön a földre a béke!
És az emberi szívbe a jóakarát.
Ámen. Ámen. ://